
İçindekiler

- Burjuva Siyasetin Yeniden Dizaynı ve Seçimler-III.....	1
- Toplumsal ve Siyasal Gündem'den.....	3
- “Evrensel Demokrasi” mi? Sosyalizm mi? - N. Fırat.....	13
- İşçi Sınıfı, Sendikalar ve Komünistler - Yusuf Erdem.....	16
- Genç Sosyalist - GSB'nın Sözü.....	21
- Filistin Direniş Tarihinden - Devran Mahir.....	22
- Gençlik ve Kürt Sorunu - II - Haşmet Suiçmez.....	24
- Programatik Hedeflerimiz - II.....	26
- GSB Alanlarda.....	28
- Şengal Katliamı ve Ezidi Soykırımı - Gül Azur.....	29
- Fatsa'dan Gezi'ye - Mustafa Ozkan.....	32
- “Portakal Devriminden” 2013'e Ukrayna - Murat Çakır.....	35
- İslam Devleti: ABD'nin Yarattığı Canavar - Jerome Roos,	42
- Haydi Rojava ile Dayanışmaya ! - M. Kızıl.....	45
- Protokol Camii - Selim Karasu.....	47

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Nevzat Eraydın
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: Fırat Mah.647/8 sok. Ekinyuva
Sitesi A blok No:5 kat:8 Daire35 Buca-İzmir
Baskı tarihi: Ağustos 2014
Basım yeri: Özdemir Matbaacılık,
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
Blok No: 145 Topkapı-İstanbul
Tlf. 0212 577 54 92

İletişim:

Web. www.sozveeylem.com

İzmir: Fırat Mah.647/8 sok. Ekinyuva
Sitesi A blok No:5 kat:8 Daire35 Buca-İzmir

İstanbul-Bağlarbaşı mah. ortameydan sok. 6/1
Maltepe

Manisa-Turgutlu: Turan Mah. Kurultay Sk.
No:21 Kat:1 Turgutlu

Söz ve Eylem’de Gündem

Burjuva Siyasetin Yeniden Dizaynı-III

Cumhurbaşkanlığı seçimleri beklendiği gibi sonuçlandı. CHP ve MHP’nin Erdoğan’ı zorlayacağını düşündükleri ortak adayları, tersine Erdoğan’ı erken zafere taşıdı. Cumhurbaşkanlığı seçimleri, birçok bakımdan burjuva siyasetin yeniden dizaynının ivmelenerek sürdüğünü gösterdi. Cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde öne çıkan gelişmeleri şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi; Erdoğan bu seçimde de alışılmış seçim taktiğini izleyerek kendine oy veren seçmenin önemli bir oranını konsolide etmeyi başardı. Seçime katılımın görece düşüklüğünü yansıtan oy oranları biryana bırakılırsa, alınan oy miktarlarına bakıldığında, AKP’nin Haziran 2013’de üzerinde oturduğu eğik düzlemdeki kayışı yavaş da olsa sürüyor. Seçmen sayısı yurtdışının katılımıyla 2,5 milyon arttığı halde, Erdoğan’ın aldığı oy AKP’nin Mart seçimlerinde aldığı oydan çok az (üçyüzbin) fazla. Seçimin Cumhurbaşkanlığı seçimi olduğu ve Erdoğan’ın devletin bilinen bilinmeyen olanaklarını kullandığı hesaba katılırsa, bu artışın anlamsızlığı daha net görülür.

Seçim kampanyası dikkatle gözlemlendiğinde aşağı doğru kayışın Erdoğan için bir sürpriz olmadığı anlaşılıyor. Erdoğan’ın daha önceki seçimlerin aksine bu seçimde “dava” kavramını öne çıkarması, iki ihtiyaca işaret ediyor.

Birincisi kayışı ideolojik vurguyu artırarak, seçmenin önemli bir kesimini militanlaştırarak, şiddeti artırarak durdurmayı amaçlıyor; ikincisi, “dava” Erdoğan’a bağlılığın devamını sağlıyor. AKP içinde olası çözümlerin önünü ihanet göndermesiyle kesiyor. Ancak yine de AKP’nin geleceğini bu önlemlerden çok, ekonomi ve dış politikada uluslararası sermayenin alacağı tutum belirleyecektir.

İkincisi; bir süreden beri çeşitli biçimler altında sağlanmaya çalışılan CHP-MHP yakınlaşmasında muhafazakar ortak adayla önemli bir yol kat edildi. Her seferinde AKP ve Erdoğan’ın işini kolaylaştıran bu yakınlaşmayla CHP hızla MHP’lileşirken, MHP de misyon partisi konumuna çekiliyor. Her iki partinin tabanında yakınlaşmanın sağlanması, - ki cumhurbaşkanlığı seçimi bunun büyük ölçüde sağlandığını gösteriyor- siyasetteki yeniden dizaynın önemli bir aşamasıdır.

Üçüncüsü; Cumhurbaşkanlığı seçimi 12 yıllık AKP iktidar döneminin en düşük katılımlı seçimi olmuştur. 2014 Mart seçiminde % 89 olan katılım oranı bu seçimde, üstelik aynı strateji ve argümanlarla-Erdoğan’ı kurtarmak ve Erdoğan’dan kurtulmak- yürütüldüğü halde %74’te kalmıştır. Bu oran içinde seçimi çeşitli biçimlerde, geçersiz oy kullanarak aktif boykot edenlerin oranı ise %1,6’dır. Seçim

me katılımının düşüklüğünün asıl nedeni çeşitli sebeplerle, partisine kızgınlığa, umutsuzluğa ve konformist eğilimlere bağlı olarak sandığa gidilmemesidir. Mart yerel seçimleriyle karşılaştırmalı bir inceleme sandığa gitmeyenlerin mutlak çoğunluğunun, partisine kızgın, umutsuz CHP'liler olduğunu doğruluyor.

Dördüncüsü; Partilerinin seçimlerdeki tavrına bağlı olarak CHP ve MHP tabanında yaşanan ve çeşitli biçimlerde kendini ortaya koyan protesto, bu iki partinin tabanda yaklaşma eğilimini gölgede bırakmasa da, siyasette hem sağda hem de “sol” da yeni oluşumlara yolu açıyor.

Beşincisi; Seçime kendi adayı ile katılan HDP, Demirtaş'ın kişisel performansının da etkisiyle oy oranını ciddi olarak artırmıştır. Bunun aynı zamanda barış sürecine verilmiş bir destek olduğu inkar edilemez. Ancak burada sorunlu nokta Demirtaş'a, dolayısıyla HDP'ye sempatiyle bakan Kürt olmayan seçmenin barışı büyük ölçüde çatışmanın, dolayısıyla ölümlerin olmaması olarak algılamasıdır. Yani Türk seçmeni gözünde barışçı çözümle Kürt sorunun çözümünün üst üste düşmemesidir.

HDP yerel seçimlerde adına Türkiyelileşme süreci de denen kampanyasını barışçı çözüm, devletin demokratikleştirilmesi vb. belgeleriyle yürüttü. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ise bir yandan emekçi haklarını kampanyasının önemli bir unsuru olarak alırken, öte yandan toplumsal uzlaşmayı savundu. Böylece Türkiyelileşme ortak bir yurttaşlık nitelemesini aşarak ideolojik ve politik bir nitelik kazandı. HDP'nin bu adımı en çok da Türk burjuvazisi ve onun medyası tarafından hararetle desteklendi. Şüphesiz bu gelişigüzel atılmış bir adım değildi. Tersine HDP'nin kendi konumunu netleştirme girişimidir ve muhatabı tarafından da heyecanla karşılanmıştır. Bu belki de sözünü ettiğimiz siyasetin yeniden dizaynının bugünkü konjonktürdeki en önemli gelişmesidir.

Altıncısı; Sosyalist hareketin farklı parti ve grupları, yerel seçimde olduğu gibi cumhurbaşkanı seçimlerinde de farklı tavırlar ortaya koydular. Sosyalist hareketin HDK, HDP içinde yer alan kesimi 1. turda Demirtaş'ı destekleyeceklerini, başka bir kesim Demirtaş'ı dışarda bırakarak geri kalan adayları desteklemeyeceklerini, bir üçüncü kesim de her zamanki gibi seçimleri boykot edeceğini açıkladı. Komünist Hareket seçimlerin sınıfsal temsil durumuna dikkati çekerek tutumunu “temsil edilmediğin seçimde oy kullanma” olarak belirledi. Hangi tutumun daha doğru olduğu başka bir tartışma konusudur. Bizi burada asıl ilgilendiren seçim sürecinin sosyalist hareket üzerindeki etkileridir. Seçim sürecinde sosyalist hareket bir kez daha güçsüzlük, dağınıklık ve bunların yol açtığı sorunlarla yüzleşmek zorunda kalmıştır. Bu durumun kaçınılmaz sonucu birlik girişimlerinin yeniden sosyalist hareketin baş gündem maddesi haline gelmesidir.

HDP'nin seçimde aldığı yol ve özellikle partisini protesto eden ciddi sayıdaki CHP seçmenin seçimlere katılmaması, kapitalist eğik düzlemde burjuva partilerin birbirinin üzerine yığılması sonucu siyasette oluşan “sosyal demokrat” boşluğun çekiciliği, kendini güçsüzlükle malul eden sosyalist harekette yeni güç arama stratejilerini harekete geçirmiştir. Sosyalist harekette yaşanan ideolojik, politik ve örgütsel deformasyon dikkate alındığında bu eğilimin önünde ciddi bir engelin olmadığı da açıktır. Bu yolun daha önce birkaç kez denenmiş olması ise sadece unutulması gereken bir teferruattır. Fondaki aynı müziktir, “koşullar değişti, değişime direnilemez.”

Tarih bize birlik fikrinin güncelliği ve çekiciliğine kapılanların, değiştirmek için yola çıktıkları yapı tarafından değişime uğratıldıklarını onlarca kez gösterdi. Devrimcilik zor olana soyunmak, kendi söz ve eylemini örgütlemektir. Bunun için zordur ve onurludur.

Toplumsal ve Siyasal Gündem'den

Düzenleyenler: Yusuf Erdem - Mustafa Kalyoncu – Ferda Kar
İnşaat İşçileri Sendikası Kuruldu.

İnşaat sektörü, iş güvenliği ve sosyal haklar bakımından işçiler için en olumsuz koşullara sahip olan sektör durumunda. İktidarın kamusal alanları rant kaygısıyla imara açarak, uluslararası sermayeye bir pasta olarak sunma politikasıyla beraber, sektör bir kat daha fazla hareketlendi. Büyük şehirlerde dev kule-

ler, AVM'ler ortaya çıkarken, bunları vücuda getiren işçiler, olumsuz çalışma koşulları altında ya ölüyor ya sakat kalıyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı verilerine göre günde dört işçi inşaatlarda hayatını kaybediyor. Olumsuz çalışma koşulları inşaat işçilerini önce bir dernek çatısı altında topladı. Sermayeye karşı mücadelelerini daha örgütlü yürütmeye karar veren işçiler sendika kurdular.

İnşaat sektöründe 2.5 milyon işçinin çalıştığını söyleyen sendika başkanı Mustafa Akyol “ İşçilerin birçoğu sağlıklı koşullarda barakalara,

konteynerlere mahkum, sürekli ücretleri gasp ediliyor.Çalışma alanımız plazalar, ofisler değil. Sahada, şantiyede örgütleneceğiz.” dedi..

Bir “Sosyal Devlet” Hikayesi

Burjuva devlet, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gizlenmesinde kendi sınıfı ile işçi sınıfı arasında bir hakem rolü üstlendiğini göstermek ve işçilerin, emekçilerin devlete olan bağlılığını üst düzeyde tutmak adına, ekonomik temelli ideolojik taktikler izlemekte. Sosyal devlet politikası bu araçlardan biri durumundadır.

Emperyalist ülkelerle, az gelişmiş veya gelişmekte olan ülkelerde farklı sonuçlar ortaya koysa da özünde burjuva devlet açısından amaç aynıdır. 2000 yılında çıkartılan İşsizlik Sigortası Fonu, Türkiye’de bir sosyal devlet hamlesi olarak kabul görmüş, propagandası işçi ve emekçiler cephesinde de başarıyla yürütülmüştü.

Fon, işsizlik fonundan çok, devletin finans kaynağı haline geldi. Tıpkı daha önce yürürlükte olan Konut Edindirme Fonu gibi. Her geçen

gün şartlar bahane edilerek, fonda yapılan değişiklikle işsizlik parası almak güçleştirildi. İşçinin ücretinden fon için kesinti yapıldığı halde, işten ayrıldığında işsiz kalan işçiye işsizlik parası ya ödenmiyor, ya da binbir dereden su getirtiliyor. Burjuva devlet, işsizlere yapılacak ödeme söz konusu olduğunda titiz davranıyor; bu süre içinde fondan yapılan 26.7 milyar harcamanın sadece 7.4 milyar lirası işsizlerin cebine girdi. 14 yılda fondan yararlanmak için başvuran 4.5 milyona yakın işsizden sadece 3.5 milyonu işsizlik parası almış, bir milyon kişinin talebi geri çevrilmiş.

Sonuç olarak “Sosyal Devlet” işçilerin ücretlerinden, işsizlik fonu adı altında topladığı paraları, sermayeye finans, polise, jandarmaya Toma, Akrep, gaz bombası olarak kullanıyor. İşsizlik parası, hak arayan işçiye gaz bombası olarak dönüyor.

Çevre Talanına Karşı Mücadele Büyüyor.

İktidar, büyük şehirlerdeki kamusal alanları imara açıp, kırsal bölgelerdeki akarsular üzerine hidroelektrik santralı yapımına izni vererek, doğayı ve yaşam alanlarını yok etme pahasına uluslararası sermayeyi Türkiye’ye çekmeye çalışıyor. Doğa üzerinde artan tahribat özellikle kırsal alanda emekçi köylülerin sert mücadeleleriyle karşılık buluyor.

Kırsal bölgelerde santrallere karşı isyan, Gezi başkaldırısıyla daha örgütlü, daha korku-

suz halk hareketlerine sahne oluyor. Gezi'den sonra büyük kentlerde yaşayanlar; “kamusal alan” “yaşam alanı” kavramları ile tanışmış oldu. Bu durum sahip olma, koruma bilincini geliştirirken, şehirlinin, mahallelinin, bu talana karşı çok çabuk bir araya gelme olanağını sağladı.

Komes

Ağustos ayı içinde birçok semt ve köyde doğanın hunharca tahrip edilmesine karşı eylemler yükseldi.

Kadıköy kaymakamlığı tarafından, afet toplama bölgesi ilan edilen Moda eski sabit Pazar alanı, İBB tarafından, açık otopark olarak kiraya verildi. Otopark yapımı mahallenin tepkisiyle karşılaştı. Birleşen mahalleli otopark inşaat çalışmasını durdurdu.

Üsküdar'da bulunan Validebağ Korusu'nda başlatılan otopark yapımında, mahallenin karşı çıkmasıyla çalışmalar durduruldu. İnşaat çalışması sırasında kesilen ağaçların yerine, Validebağ Gönüllüleri'nin 31 Ağustos günü başlattığı ağaç dikme kampanyası, çevik kuvvetin müdahalesi ile karşılaştı. Halk, polis zoruyla korudan çıkartılarak, ağaç dikimi engellendi.

Rize'nin İkizdere ilçesi Şimşirli (Komes) köyünde, hidro elektrik santralı yapımına karşı

Mayıs ayındaki köylünün isyanı, jandarmanın saldırısıyla karşılanmıştı. Bu saldırı sırasında birçok kadın ve yaşlı, jandarma şiddetine maruz kalmıştı. Ağustos ayı içinde Şimşirli Hidroelektrik Santralı şantiyesi “kimliği belirsiz” kişiler tarafından ateşe verildi. HES şantiyesindeki konteyner ve araçlar zarar gördü.

Arhavi'de Kamilet Vadisi'ne yapılacak HES projesine yürütmeyi durdurma kararı çıkınca halk horonlarla kararı kutladı. MNG Holding'in Kamilet Vadisi'ne yapmayı planladığı HES projesi, Arhavi halkının mücadelesi ile durduruldu. Birçok sivil toplum kuruluşu ve partilerin katılımıyla Arhavi meydanına yürüyen halk;

“MNG elini deremden çek! Bu daha başlangıç, mücadeleye devam.” sloganları attı.

Arhavi

Bu Kadar “Demokrasi” Yeter.

Her seçim dönemi, burjuva siyasetinde yalan ve illüzyonun en üst noktaya ulaştığı dönemlerdir. Özellikle işçilere, emekçilere seçimler öncesinde birçok vaatlerde bulunulur. Seçim öncesi hoşgörülü davranan devlet, seçimden sonra saldırgan halini tekrar alırken, vaad edilen şeyler hemen unutulur ya da başka bir tarihe ertelenir.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri sonrasında da durum aynıdır. Birçok emekçinin çıkmasını beklediği, özellikle taşeron işçileri ilgilendiren yasa, meclisin tatil edilmesiyle 1 Ekim tarihine bırakıldı. Artık işçiler de bu illüzyon gösterisinin farkında. Haklı ve meşru eylemlerine devletin tüm saldırılarına rağmen devam ediyorlar.

Yatağan Termik Santrali ve Kömür İşletmeleri işçileri, Ege Linyitleri işletme girişinde eylem yaptı. Kömür ocağı önüne iş makinaları ve lastiklerle barikat kuran işçiler, araçların giriş ve çıkışını engelledi. Ege Linyit’te çalışan TES-İŞ ve Maden-İş sendikalarına üye işçilerin eyleminde konuşan Maden-İş Şube Başkanı Süleyman Girgin ;

“Uzun yıllardır halkımızla birlikte özelleştirmeye karşı mücadele yürütmekteyiz. Santral ve madenlerimiz sermayeye peşkeş çekilmektedir.” dedi. Girgin, santral önündeki nöbetlerine devam edeceklerini, ihaleyi alan firmaları santrale sokmayacaklarını da ifade etti.

Alanya Devlet Hastanesi’nde sendikal faaliyet yürüttükleri için işten atılan taşeron işçilerin, 133 günlük eylemine özel güvenlikçiler ve polis müdahale etti. Saldırı sonrası 2 işçi gözaltına alınırken, çadır, pankart ve sendika önlüklerine el konuldu. Savcılığın emri ile gözaltına alınan işçilerin çadır ve pankartları, suç unsuru olarak zapta geçti. Daha sonra serbest bırakılan işçiler tekrar hastane bahçesine gelerek “Bizim mücadelemiz de direnişimiz de taşerona karşı devam edecektir.” diyerek, “İşçi düşmanı Başhekim, baskılara karşı boyun eğmeyeceğiz.” yazılı pankart astılar.

Dev Maden-Sen, Soma’da gerçekleştirdiği eylemle, Soma madencilerine verilen ve yerine

getirilmeyen sözleri anımsattı. Mayıs ayında yaşanan katliamda ölen “301” madenci ailesinin katıldığı yürüyüşte konuşan Dev Maden-Sen Başkanı Tayfun Görgün;

“Burada maden işçisinin özgür iradesi ve birleşik gücü var. Burada şehitlerimizin anısı ve onların hesabını soracak irade var. Enerji Bakanlığı ile yaptığımız görüşmedeki taleplerimiz halen yerine getirilmedi. Talebimizi tekrar dile getiriyoruz. Enerji Bakanlığı ocakları üzerine almalı, güvenli bir şekilde üretim yapılacak duruma getirmelidir.” dedi.

Samsun'da “Dünya Barış Günü”

Samsun'da Dünya Barış Günü etkinlikleri Demokratik Kitle Örgütleri ve Sosyalist partilerin öncülüğünde coşkulu bir kitleyle yapıldı. Öğretmenevi önünden başlayıp İstiklal Caddesi boyunca savaşa karşı barış istemleri içeren sloganlarla yürüyen yüzlerce eylemci, Eğitim-Sen önünde bir basın açıklamasıyla eylemi sonlandırdı. Yürüyüş sırasında Türkiye'nin Ortadoğu politikasını eleştiren bildiriler dağıtıldı. Yürüyüş yapanları yer yer alkışlayıp sempatilerini bildirenler olduğu gibi bildirileri almayıp tepki verenler de vardı. Ama yürüyüş hiç bir olumsuzluk olmadan sonlandı.

Bu da Samsun Demokrasi Güçlerine, katılımının yoğun olduğu eylemlere faşist saldırı-

ların olamayacağını gösteriyor. Ayrıca polisin önlem almaması da ilginçti. Demek ki polis olmayınca faşist saldırılarda olmuyor. Öyleyse bu şehirde yaşamak için birlikte eylem yapıp birlikte yaşamayı yaşam biçimi haline getirmemiz gerekecek.

“Söz Gümüşse Sükût Altındır.”

Dünyada bir dinleme furyası almış başını gidiyor. Önce ABD’nin Almanya dahil herkesi dinlediği haberleri ortalığa yayıldı. Almanya buna ABD’yi dinlediğini duyurarak karşılık verdi. Ardından Almanya Türkiye’yi dinlediğini basına sızdırdı. ABD ve İngiltere devreye girdi, Türkiye’yi kendilerinin de dinlediklerini deşifre ettiler. Kısacası dinleyen dinleyene.

İlginç olanı dinlenen birçok ülke dinleyen ülkeye yönelik sert tepkilerini açıkça ortaya koyarken, Türkiye’nin dinlemelere karşı adeta tepkisiz kalmasıdır.

İngiltere’nin Maliye Bakanı Şimşek’i dinlemesine sessiz kalan Türkiye, şimdi Almanya’nın dinlemelerine de sessiz kalıyor. Almanya 2009’dan beri Türkiye’yi dinlemenin kendileri için haklı sebepleri olduğunu, Almanya’nın iç güvenliği açısından önemli olduğunu çünkü Türk hükümetinin, Türk dernekleri üzerinden Almanya’da siyasi hedeflerini hayata geçirmeye çalıştığını söylerken,

Dışişleri Bakanı bu yanıtı, sadece “Kimse Türkiye’yi hedef ülke noktasına getiremez.” yanıtını verdi. Daha önce Avrupalı liderlere karşı üst perdeden “kahramanlık” taslayan Erdoğan ise “liderlerle bu konuyu konuşacağız” demekle yetindi.

Kahramanımızın bu kez sus-pus olmasının arka planı konusunda Almanya’da yayınlanan Berliner Zeitung Gazetesi, açıklık getiriyor. Gazete, Türkiye’nin tepkisiz kalışını dinlemeyle edinilen bilgilerin içeriğine bağlıyor. Alman istihbaratının elde ettiği bilgilerin Türkiye açısından şantaj potansiyeli taşıdığını iddia ediyor. Ankara’nın temkinli tepkisinin sebebinin, Alman istihbaratının eline geçen bilgilerden kaynaklandığını ifade ediyor.

Anlaşılan iktidar, yolsuzluk ve Ortadoğu’da karıştırılan dolapların Türkiye kamuoyunda ortaya çıkmasını baskı ve yalanla örtmeye çalışırken, bilgiler Alman ve ABD istihbaratlarının kullanımına geçince sükût altındır taktiğini uyguluyor.

İngiltere’den Baltık Ülkelerine RAF Typhoon Jetleri

Ukrayna krizi büyüdükçe ABD ve müttefiklerinin Ukrayna ve Baltık devletlerine (Litvanya, Estonya, Letonya) askeri yığınağı da artıyor.

İngiltere eylül ayından itibaren Rusya’nın sınırındaki Baltık devletlerine devriye görevi için RAF Typhoon jetleri göndereceğini açıkladı.

Bilindiği gibi Estonya, Letonya ve Litvan-

ya 2004 yılında NATO üyesi oldular, şimdide Ukrayna NATO üyeliğine alınmaya çalışılıyor. Ukrayna’nın NATO şemsiyesi altına alınmak istenmesi bölgedeki savaş olasılığını daha da büyütüyor.

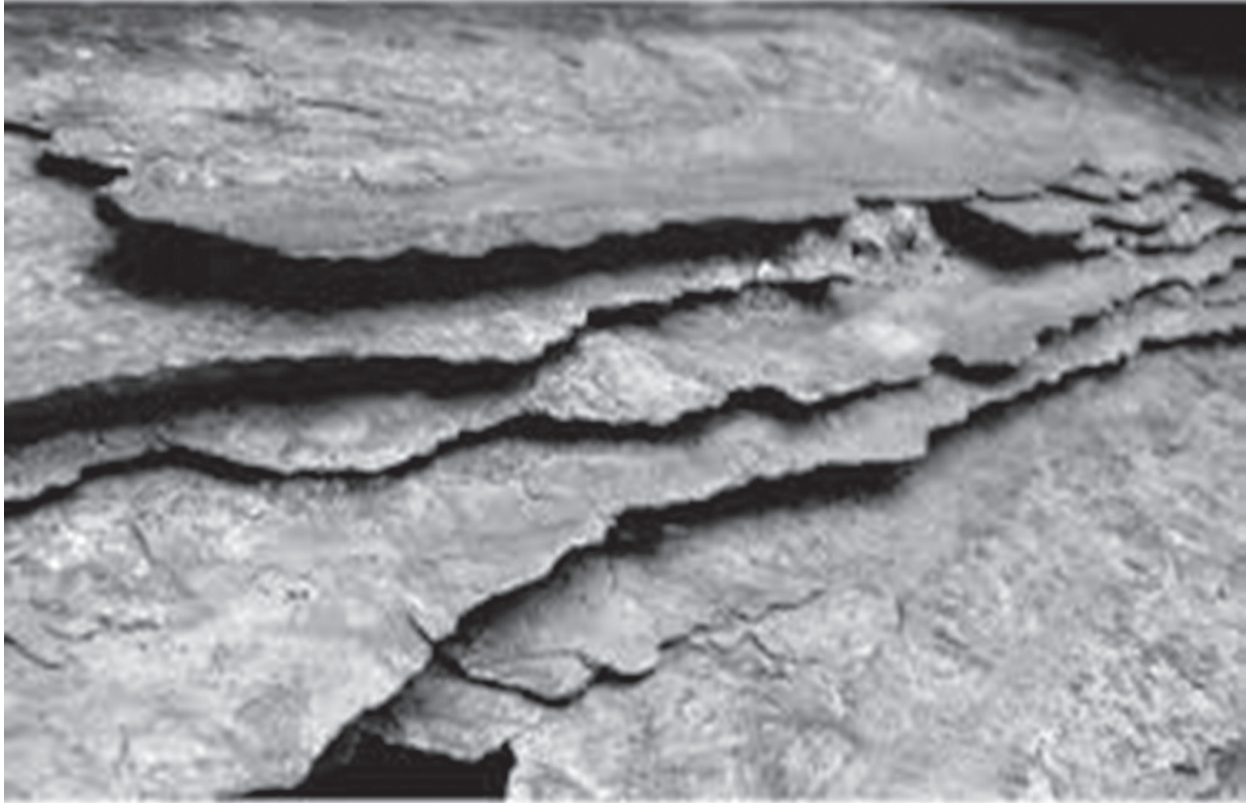
Bu gelişmeler Ukrayna’nın, Polonya’nın II. paylaşım savaşındaki rolünü üstlendiğini akla getiriyor.

ABD'nin Ukrayna Aşkı*

Kiev Ukrayna'nın Güneydoğusundaki Şeyl Gazı (kaya gazı) Yataklarının ABD Tarafından Kontrol Edilmesi için savaşıyor.

Yuzivska şeyl gazı sahası Harkov ve Donetsk bölgeleri arasındaki sınırda bulunuyor. Kaynakların, 4 trilyon metreküpün üzerinde olduğu tahmin edilmektedir

Pushkov, yayınladığı twitter mesajında, Almanya ve ABD'nin Ukrayna ilgisini şu sözcüklerle açıkladı. "Kiev Ukrayna'nın doğusundaki gaz rezervleri için savaşıyor: Almanya rezervlerin 5.578 milyar metreküp olduğunu belirtiyor [ABD'nin toplam rezervleri 8.976 milyar metreküp'tür]. Kontrol ABD'de olacak, "

Duma'nın uluslararası ilişkiler komitesi başkanı Aleksey Pushkov, Cumartesi günü yaptığı açıklamada Ukrayna'nın güneydoğusu üzerindeki kontrolün Kiev için öncelikle, Batılı ülkeler tarafından geliştirilmesi gereken şeyl gazı yatakları nedeniyle önemli olduğunu söyledi.

Yuzivska şeyl gaz sahası Harkov ve Donetsk bölgeleri arasındaki sınırda bulunmaktadır. Kaynakların, 4 trilyon metreküpten fazla olduğu tahmin ediliyor. Mayıs 2012'de, İngiliz-Hollanda şirketi Shell, sahanın üretimi açılması için açılan yarışmayı kazandı. Dnepropetrovsk-Donetsk bölgesinde gaz ya-

taklarının geliştirilmesi için sertifika sahibi olan diğer bir şirket de, son zamanlarda ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden'in oğlunun yönetim kurulu üyesi olduğu Ukrayna'nın Burisma şirkettir.

Yuzivska rezerv sahasının merkezinde bulunan Slavyansk sakinleri geçen yıllarda rezervin üretime açılmasına karşı protesto gösterileri düzenlediler. Hatta konuyla ilgili bir referandum düzenlemeyi planladılar.

Ekolojistler, şeyl gazı üretiminde kullanılan hydrofracturing (hidrolik çatlatma) yönteminin sonuçlarından endişe ediyorlar. Onlar kullanılan kimyasalların son derece zehirli olduklarını ve sadece suları değil, aynı zamanda havayı da etkileyebileceğini

söylüyorlar. Uzmanlar zehirli maddelerin kullanımının dünya çapında hala ele alınması gecikmiş bir sorun olduğunu ifade ediyorlar. Medya, Çek Cumhuriyeti, Hollanda ve Fransa gibi birçok ülkenin, kendi topraklarında aynı tür rezervlerin işleme açılmasını kabul etmediklerini bildiriyor.

* Global Research News

Global Research, 18 Ağustos, 2014

Itar-Tass 16 Ağustos 2014

Ebola ve Batılı “İnsancıl Yardımseverler”*

ABD Libya hükümetinin devrilmesi için NATO'nun Libya'ya saldırısında hem aylarca süren hava bombardımanı sırasında kullanılan savaş gereçleri için, hem de karada taşeron olarak kullandığı teröristlere örtülü destek sağlamak amacıyla iki milyar dolardan fazla bir harcama yaptı. İngiltere'nin bu rakamdan daha da fazlasını harcadığı tahmin edilmektedir. Saldırı süresi boyunca diğer NATO üyeleri tarafından yüz milyonlarca dolar harcandı. İnsan gücü ve finansal kaynaklar bakımından böyle bir muazzam bir harcama için “Sivillerin korunması” tekrar tekrar fedakârca bir gerekçe olarak gösterildi.

Çatışmaların ardından NATO'nun “insani müdahalesinin” tüm şehirlerde, gıda, su, gaz ve elektrik temininin, halkı “açlıktan” teslim olmaya zorlamak için kasten kesilmesiyle,

silahsız sivillerin El Kaide bağlantılı militanlar tarafından kuşatılmasına neden olduğu ve NATO'ya bağlı ülkelerin uçakları tarafından acımasızca bombalandıkları ortaya çıktı. Ayrıca, NATO üyeleri tarafından sivillere yöneltilen bu tehdidin, NATO'nun, hedeflenen Libya hükümeti yerine seçtiği grupların uydurması olduğu da açığa çıktı.

Benzer senaryolar Suriye, Ukrayna ve hatta Kuzey ve Batı Afrika'da da oynanmakta. Fransız askerleri son 3 yıl içinde, yüz milyonlarca dolar pahasına, eski sömürgelerinden beşi, yani Mali, Moritanya, Burkina Faso, Nijer ve Çad da dahil olmak üzere çeşitli Afrika ülkelerini işgal ettiler. Ve Fransız hükümeti bu işgallerin gerekçesinin terörle mücadele ve (kendi kıyılarından yüzlerce kilometre uzakta) güvenliğin sağlanması olduğunu iddia ederken, terörizm büyük ölçüde

NATO'nun Libya'ya müdahalesinin ve tüm bölge çapında para, silah ve bunları izleyen bütün kargaşalığın çoğalmasa sürecinde büyük terör şebekelerini kasıtlı şekilde silahlandırmasının doğrudan bir sonucudur.

Ve Ebola Sahneye Çıkar

Şüpheler haklı olarak Batı'nın niyetleri ve "insani müdahaleleri" üzerinde toplanmakta-

rakamların aksine, Afrika'da Ebola'dan ölenlerin sayısı bilinmektedir ve bu sayı gerçektir. Virüsün sınırlar ötesine yayılması ve enfekte olmuş hastaların yanlışlıkla veya bilerek kıtalararası yolculuklara gönderilmesiyle, en azından sözde Libya'nın olduğu kadar "insani müdahale" gerektiren gerçek bir insani felaketin ortaya çıkmakta olduğu görülmektedir.

dır. Ancak, kuşkusuz, kesinlikle tartışılacak bir fedakarlık gösterisi yapma fırsatı ortaya çıktığında, Batı bunu değerlendirecektir. Gerçekten sivillerin hayatlarının korunması ve güvenlikleri uluslararası müdahaleyi gerektirdiğinde ABD, İngiliz ve Fransızlar kendi görüşte sınırsız kaynaklarıyla, yardıma hevesli on binlerce personel ve ekipmanları ile bunu sağlamak için orada olurlardı. Fakat bu sefer ortada yoklar.

Ağustos ortası itibarıyla, Batı Afrika'da ölümcül Ebola virüsü salgınında ölü sayısı 1,000 yaklaştı. Bu ölü sayısı yerel hastane ve uluslararası kurumlar tarafından izlenen belirlenmiş rakamdır. Bir savaş bölgesinde siyasi açıdan güdümlü muhaliflerin uydurdukları

Guardian gazetesine yazdığı "Ebola konusunda endişeli misiniz? Yanlış hastalıktan endişe ediyorsunuz, " başlıklı yazısında yazar James Ball, mevsimsel gripin Ebola'dan daha fazla endişe vermesi gerektiğini ve yaklaşık 1.000 Afrikalı ölüden dolayı endişe duyanların, sadece histeriye yenik düştüklerini iddia ediyor. Ball iddiasını sürdürerek "yaklaşık 300.000 insanın sıtmadan öldüğünü, tüberküloz ise muhtemelen 600,000 can aldığını" belirtiyor.

Bu durumda , Ball'un mantığını kullanırsak, sıtma ya da tüberkülozun neden olduğu ölümlerle karşılaştırıldığında, NATO'nun Libya'daki taşeronlarının en histerik iddialarının da görmezden gelinmesi gerekirdi. Ne-

den toplumun geneline yönelik diğer tehditler çok daha büyük iken, bir yıldan az bir sürede çok az cana mal olan bir çatışma için 2 milyar dolar harcanmıştır? Ve belki Ball'un haklı olduğu bir nokta var.

Yatırım, Kâr Getirmiyor

İhtiyacı olanlara yardım kararı dünyayı saran diğer krizlere oranla çekilen acının ölçeği tarafından belirleniyorsa, o zaman ne Ebola salgını ne Libya'daki çatışmalarda öldüğü iddia edilen insan sayısı, Batının müdahalesini gerektirmemiştir. Eğer insanların çektiği her türlü büyük ölçekli acı, bir insani müdahaleyi gerektiriyorsa, ve eğer Libya'ya müdahale ediliyorsa, bu yüzden Ebola salgınına da müdahale edilmesi gerekir. Ama gerçekte, hem Ball, hem de Libya müdahalesini haklı çıkarmak için Batı tarafından kullanılan "insani" bahaneler, haklı ve doğru değildir.

Afrika'da Batı'nın "insancıl" yardım-severleri ortada yoklar. ABD, kendi halkına karşı askeri operasyonlar yürütmekte olan Ukrayna'ya silah ve eğitim sağlama sözü verdi fakat öyle görünüyor ki, Afrika'nın hastalıklarla mücadele eden halklarına yardım için gerekli dürtü, kaynaklar ve siyasi iradede yoksundur. Bu trajediden yararlanma olanağı ve yalnızca sürmekte olan yerel çabalara, yığın bakım üniteleri, ilaç ve kaynaklar dağıtarak katkıda bulunup, Washington'un gücünü ABD sınırları ötesinde Afrika kıtasının genelinde daha da kalıcı olarak genişletme fırsatı yoktur.

Gerçekten de, Ebolanın yayılmasını önlemek için Afrika'da müdahaleye yatırım yapmanın hiçbir getirisi yoktur ve bu yüzden oraya birkaç milyar dolarlık müdahale olmayacaktır.

Zaten apaçık olan bir gerçek, bir kez daha doğrulanmıştır. Batı'nın kendi sınırları ötesinde birkaç milyar dolarlık bir güç kullanı-

masının arkasındaki "insani" motivasyonlar, çıplak bir askeri saldırganlık, yayılmacılık, ve neo-emperyalizm için çok zayıf bir bahanedir. Fransa'nın bugün yine eski kolonilerinde bulunma nedeni, ne bu ülkelere aydınlanmayı getirmek, ne de ihtiyaç duyduklarında onlara yardım etmek değil, onları tekrar elde etmek, sömürmek ve ekonomik olarak içlerini boşaltmaktır.

21. yüzyılda insanların şimdiye kadar retorik paradigmaların çeşitli yönlerini görebilecek siyasi gelişmişliğe sahip olmaları ve iktidarın doğasını, güç kullanımını ve eleştiri ve direnişleri eski moda emperyal yapıya yönlendirmek için kullanılan çeşitli dalavere-leri gerçek anlamda kavramaya başlamış olmaları gerekir gibi görünüyor.

Ebola salgını sırasında ortada görünmeyen insancıl yardımseverler ve insanlara Afrika'daki kötü durumu görmezden gelmeyi söyleyen kibirli makalelerin yanında Kiev'deki faşistlerin kendi halklarını boğazlamaya devam etmelerine yardımcı olmak için onların silahlandırılması şeklindeki ateşli çağrılar, yaşadığımız gezegenin mevcut durumu ve bu gezegenin üzerinde oynanmakta olan gerici siyaset için etkili ve rahatsız edici bir suçlamadır.

* Ulson Gunnar

Global Research, 18 Ağustos, 2014

New Eastern Outlook 17 Ağustos 2014

Ulson Gunnar, özellikle online dergi "New Eastern Outlook" da yazan, New York'ta yerleşik jeopolitik analist ve yazardır.

“Evrensel Demokrasi” mi? Sosyalizm mi?

N. Fırat

Sovyetler sisteminin çökmesi sosyalizmin ideolojik politik ve ekonomik olarak yenildiği kanaatini pekiştirdi. Liberal demokrasinin zaferini ilan etmesiyle beraber Komünizm ufuktaki görünürlüğü yitirmeye başlarken sınıflardan bağımsız, evrensel demokrasi algısı, Komünizmin yerini almaya başladı.

Bu dönemde Kapitalizmin ve Liberalizmin zaferini ilan eden liberal teorisyenlerden Fukuyama “liberal kapitalist değerlerin insanlığın ulaşabildiği en yüksek değerler olduğunu ileri sürmüş ve dünyanın her yanındaki siyasal yönetim sistemlerinin ve yaşam anlayışının birbirine benzediğini iddia etmiştir.”

Bu yaklaşımın sosyalist solda detaylı bir eleştirisi yapılamamış ve bu durum zımnen kabul edilmiştir. Komünizm hayaletinin uzaklaştığı bir dünyada, evrensel bir demokrasi anlayışı uyduarak ona ulaşmak için mücadelenin düstur haline gelmiş olması, aslında liberal demokrasinin sözde zaferinin ideolojik planda teyit edilmesidir.

Bu süreçte zaten önceden beri devam edegelen tartışmalar da hesaba katılırsa eğer, ister istemez Marksizm içinde var olan ayırımların daha da derinleştiğini görebiliriz. Artık Komünizm eksenli arayışların yerini “Evrensel demokrasi” eksenine almış gibidir. Bu alanı sağlamlaştırmak içinse Marx’ ın sınıf ve sınıf mücadelesi hakkındaki söylediklerini “Özcü” olarak niteleyip, özcü-

lükten kurtulma çabası olarak sınıf kavramı ve sınıf mücadelesi kavramlarının yerini ister istemez hiç bir sınıfa ait olmayan, hiç bir gerçekliği bulunmayan insani çıkar kavramını geliştirmeye çalıştılar. Aslında bu durumu yeni olarak görmek haksızlıktır. Marx, Komünist Manifesto’da tam da bu noktayı işaret etmiş ve “hakiki sosyalistler” başlığı altında bu durumu tanımlamıştı. 1980’ li yıllarla birlikte Sovyetler Birliğinin çözülmesi sürecinde bu durum yeniden güncelleşti, “evrensel insani değerler” ve “evrensel demokrasi” kavramları bir diskur haline geldi.

Marksizm içinde İkinci Enternasyonal’le başlayan yarılmanın daha da geliştiği ana moment, Bernştayn’ın iddia etmiş olduğu, toplumsal artık değerın eşit paylaşımına yönelik mücadelenin ve devletin bu dağıtımı “kamusal alan” üzerinden gerçekleştirmesinin hakkaniyet ilkesine uygunluğu meselesidir. Bu tezin kaçınılmaz uzantısı emek sermaye çelişkisinin temel çelişki olmaktan çıkarak, yerine devlet ve toplum arasında bir hak mücadelesine dayalı, yeni bir çelişkinin ikame edilmesidir.

Felsefi planda Hegelin yeniden keşfinin yapılarak modernitenin kutsanması, politik planda ise özellikle Laclau’ nun Bernştayna yönelmesi, teorisini onun önermelerinden yola çıkarak oluşturması Post-Marksizm olarak adlandırılan yaklaşımın gelişmesinin teorik öncüllerini yaratmış oldu. 1960’ larda başlayan tartışmalar, donmuş “Batı Marksizmi’ne” bir cevap arayışı içerisindeyken, proleter devrim ve proletarya diktatör-

lg kavramlarından vazgeçilerek burjuva demokrasisinin alanı içerisinde bir yer tutma ile yetinilmiş oluyordu.

Bu sürecin en önemli teorisyenlerinden olan Ernest Laclau, Poulantzas' ın üretken emek kavramını daraltarak başladığı ve üretim dışı alanları olabildiğince öne çıkartarak atmış olduğu adımları geliştirerek, devrimci siyaseti üretim dışı alanda kurmaya yöneliyordu. Aslında üretim dışı alanları sınırlı siyaset alanına taşıyarak kendi kendini siysetsiz bırakan bir kuramsal çerçeveye sıkışmış oluyordu. Laclau kendisine yöneltilen Post-Marksist eleştirisini olduğu gibi benimsemiştir. Post -Marksizm kavramı Norman Geras tarafından ilk olarak Laclau'ya yönelik olarak söylenmiş ve o da bu kavramı olduğu gibi benimsemiştir.

Laclau, işçi sınıfının yerine halk kavramını geçirerek halk devlet çelişkisinin ekonomik değil, siyasal bir mücadele olduğunun altını çizmişti. Ona göre artık tarihin akışının yeni toplumsal hareketler tarafından belirleneceği türden bir yaklaşım esastı.(Laclau, İdeoloji ve Politika, Belge Yayınları, sy 122) Laclau' ya göre orta sınıflar, ya da ara katmanlar, ki bunlar çoğunluğu temsil etmektedir, işçi sınıfı ise azınlık konumundadır. Bu orta sınıflar üretim ilişkileri temelinde değil de, ideoloji ve politika alanında bir mücadele sürecine girerler. Bu durum doğal olarak bir sınıf çelişkisi değildir. Esasen de, mücadele düzeyinde halk kimliği sınıf kimliğinin önüne geçmektedir.(sy 124)

Laclau' nun geldiği nokta, kapitalizmin temel çelişmelerini, yani emek sermaye çelişkisini diğer çelişkilerle eşdeğer tutması ölçüsünde, kapitalist sistem bir sömürü düzeni olmaktan çıkmaktadır. Belirsiz, adı konulamayan devlet ve halk çelişkisi, üretim biçimi kavramını olabildiğince belirsizleştirmektedir. Aslında burjuvazinin hegemonyasını da böyle gizlenmiş sömürü ilişkilerinin akabinde kurduğu düşünülürse, savunulan çerçeve sömürüyü gizlemekten başka bir işlev görmemektedir.

Laclau kendi perspektifini gerekçelendirirken

aslında bu yaklaşımın toplumsal hayatın sermayeleşmesine, bürokratikleşmesine karşı bir direnişin ifadesi olarak ortaya çıktığını ifade etmektedir. (Hegemonya ve Sosyalist Strateji, sy 201) Temel yapı olarak bu tür bir mücadelenin iktidar hedefi olmadığı düşünülürse, verilen siyasal mücadelenin düzen sınırlarına hapsediğı daha net görülecektir

Burada siyasetin kurulma biçimi, bir diskur olarak eklemlenen, ama birbirini belirlemeyen, yan yana duran kimlikler, farklar, konumlar üzerinden üretilmektedir. Herkes için özgürlük, herkes için eşitlik istemi en radikal istem olarak görülmektedir. Bu durum ister istemez burjuva demokrasisini, radikal ve çoğulcu yönde derinleştirmek ve geliştirmekten ibaret olarak tanımlanmak zorundadır.

Bu bakış açısına göre sosyalizm ve kapitalizm arasında bir kopuş değil, bir süreklilik görülmektedir. Laclau' nun ifadesine yine başvurursak eğer, "Sosyalizm, demokratik devrime içsel bir uğraktır." (H.ve S.S sy 156)

Bu kavramı biraz daha derinlemesine incelediğimizde "demokratik devrim" kavramının doğası gereği kapitalizm sınırları içerisinde kaldığını düşünürsek eğer, evrensel bir demokratik devrim öngören Laclau, çok bilinen birşeyi tekrar etmektedir.

Avrupa'daki komünist partiler, bulundukları ülkelerdeki kendi burjuva iktidarlarıyla yakınlaşmaları ve giderek kitlelerden ve işçi sınıfından kopmaları sonucu, olabildiğince küçülmüş ya da sosyal demokrat partilere dönüşmüşlerdi. Avrupa'daki sosyalist ve komünist partilerdeki çözümler ve revizyonist eğilimler, işçi sınıfına atfedilen tarihsel devrimci rolün geçersizleştğini iddia etmekteydi. Sınıf hareketinin 1980' lerde İngiltere ve ABD' de aldığı yenilgiler özellikle İngiltere'deki madenci grevinin yenilgisi, işçi sınıfının toplumsal bir güç olarak tükendiğı fikrine görünüşte geçerlilik kazandırmıştı. Aslında Avrupa'daki sosyalist ve komünist partiler zaten daha önceden beri statükoya doğrudan karşı çıkmayan, anti-tekel mücadeleler yoluyla, parla-

menter ve devrimci olmayan yollarla sosyalizme geçileceği fikrini içsel olarak taşımaktaydılar. Ayrıca her ne kadar Marksist söylemi diskur olarak sürdürseler de , zaten bu durumu bir çok şekilde içselleştirmiş bulunuyorlardı. Bu nedenle ortaya çıkan pratik, devrimci olmayan kısmi çatışmalarla yetinen, devrimi hedeflemekten uzak kararsız bir pratik süreç biçiminde şekillenmiştir. Bu durum doğal olarak da kapitalist toplumun işçi hareketini kontrol etmesini kolaylaştırmış, onun kazanımlarını geri almasına olanak sağlamıştır. Komünist partilerin ideolojik argümanlarının, burjuvaziyi doğrudan karşısına almayan, yani, cephe savaşından uzak evrimsel ve kısmi çatışmalar toplamı ile sınırlı olması bu yenilgi-deki esas payı oluşturmaktadır. Post -Marksizm olarak adlandırılan düşünce biçiminin öncüllerinin, Sovyetler Birliği'nin çözülüşü öncesinde de oldukça yaygın olduğunu görmek gerekir.Hatta yetmişli yıllarda Fransız Komünist Partisi programından, halkın sempatisini kazanmak adına proletarya diktatörlüğünü çıkartmıştır. Böylece demokratik devrim hayali anti-tekel strateji altında yeniden Marksist teorisinin içine alınıyordu.

2008 krizinden bu yana ortaya çıkan fabrika işgalleri, direnişler ve en son Haziran pratiğine benzer pratiklerin yaygınlaşması, gözden kaybolmuş gibi duran komünizm hayaletinin yeniden görünmesi veya bir başka deyişle sınıf hareketinin yeniden varoluşunu ilan etmesidir. Bu durum geçmişe oranla bir silkiniş olarak görülse de, toplumsal alanda işçi sınıfı halen belirleyici konumda olmaktan uzaktır. Diskur olarak sınıf söylemi yaygınlaşmasına rağmen entelejansiyanın rağbet ettiği bir kavram değildir. İdeolojik planda işçi sınıfı ideolojisi henüz gerçek bir hegemonya kuramamıştır.

Bu durumun bir diğer etkeni de sosyalist solun 1990' lardan bu yana oluşturmuş olduğu demokrasi söylemidir. Bugün Tekel Direnişinin veya Haziran Direnişinin ortaya çıkarmış olduğu dinamizmin değerlendirilmesi yerine kendiliğindenliğin yüceltilmesi, sınıfın mücadelesi ile siyasallaşmış işçi hareketi arasındaki bağın kurulmasını engelleyen bir faktör durumuna

gelmektedir. Kendiliğindenliğe tapınma, örgütlenme ve örgüt fikrini önemsizleştiren bir işlev görmektedir. Bu koşullarda demokrasi kavramı karşımıza burjuva siyasetinin bizleri kuşatan hegemonik biçimi olarak çıkmaktadır.

Emek sermaye antagonizmasına dayalı sınıf eksenli mücadele ve devrim anlayışı yerine, birden fazla öznenin (Kadın hareketi, çevreci hareketler, LGBTT hareketleri) eşitliğini öngören hak talepli mücadeleye dayalı "radikal demokrasi"nin ikame edilmesi, bu kapitalist kuşatmanın siyasal biçimidir.

Parantez içinde söylemek gerekir ki, HDP'nin kendisini sadece politik düzlemde değil örgütsel olarak da radikal demokrasi hattı ile tanımlıyor olması dikkate değer bir durumdur. Yine KCK eş başkanı Cemil Bayık'ın geçtiğimiz günlerde verdiği bir mülakatta önemle belirttiği olgu, "bundan sonraki hedeflerinin demokrasinin derinleştirilmesi hedefi" olması da ayrıca şaşırtıcı değildir.

Bu, aslında siyasal mücadele hedefi olarak sosyalizmden vazgeçmektir. Çünkü Sovyetler Birliği'nin yıkılışından bu yana tüm devrimci akımların üzerinde söz birliği ettikleri olgu, radikal demokrasi söylemidir. Bu söylem işçi sınıfının mücadelesini ve direnişini herhangi bir çıkar ya da kimlik grubunun mücadelesi ile eşitlemektedir. Doğal olarak da bu durum komünizmi siyasal bir hedef olmaktan çıkarmakta, flulaştırmakta, hatta onu alabildiğince idealize ederek gerçekleşmesi mümkün olmayan bir ütopya durumuna dönüştürmektedir.

Komünizm, burjuvazinin vaad etmiş olduğu ama bir türlü gerçekleştiremediği bir eşitlik ve demokrasi programının gerçekleştirilmesi veya bir insanlık ütopyası değildir. Bu nedenle komünizmin ütöpikleştirilmesinden ziyade güncelleştirilmesi gerekmektedir. Komünizmi, artığın farklı toplumsal gruplar arasında nasıl eşit pay edileceği bir sistem olarak değil, hiç kimse ya da sınıfın, ya da grubun, artığın dağıtımı üzerinde hak iddia edemeyeceği bir düzen olarak anlamak daha doğru olacaktır.

İşçi Sınıfı, Sendikalar ve Komünistler

Yusuf Erdem

Devrimler, tarihin lokomotifidir; Devrim ise öz olarak, iktidarın sınıf karakterinin değişmesidir –ya da daha açık bir deyişle- siyasal ve toplumsal iktidarın tarihsel ömrünü tamamlamış bir sınıfın elinden, devrimci yeni sınıf tarafından zorla alınmasıdır. Başka sınıfa geçmesidir. Dolayısıyla tarihin akışı içinde ortaya çıkıp güç kazanan her yeni sınıfın iktidarı devralarak gerçekleştirilmek zorunda olduğu bir tarihsel misyonu (yükümlülüğü) olmuştur. Köle sahipleri sınıfının ilkel komünal toplumu parçalayarak iktidar olması, feodal sınıfın köleciler topluma son vererek aristokrasi ve ruhban sınıfın hakimiyetine dayanan yeni bir düzen kurması; loncaları, toprak köleliği, asalak aristokrasisiyle... tamamen çürümüş bir feodal düzeni yerle bir ederek iktidara gelen burjuvazi... gibi. İşçi sınıfının tarihi misyonu da sosyalist devrimi gerçekleştirerek burjuva iktidarına son vermek ve burjuva devletini parçalayarak kendi devlet aygıtını yapıp, burjuva mülkiyet düzenini ortadan kaldırmak, burjuvaziyi ezmek, sömürüyü yok etmek ve böylece sömürünün, sınıfların ve savaşların ortadan kalktığı, tüm sınırların anlamını yitirdiği, tüm insanların bireysel yeteneklerinin son sınırına kadar ve çok yönlü olarak serpilip çiçeklenebildiği, devletin gereksizleşerek ölüm uykusuna daldığı özgür komünist topluma gi-

den yolu açmaktır.

- İşçi sınıfı, tarihin omuzlarına yüklediği bu misyonu ancak ve ancak sınıflar mücadelesi içinde öğrenerek, devrimcileşerek, mücadele örgütlerini yaratarak ve nihayet devrim mücadelesinde kendisine yol gösterecek öncü savaşçı rolünü başarıyla yerine getirebilecek devrimci parti silahını kuşanarak yerine getirebilecektir. Bütün bir çağı kapsayan inişli çıkışlı, zafer ve yenilgilerle dolu, kimi zaman muazzam bir tarihsel sıçramaya, kimi zaman da daha büyük bir sıçramayı gerçekleştirmek üzere geri çekilmeleri, yenilgileri de içeren karmaşık bir dönemdir. Bütün bu dönemin amiral gemisi ise öncü savaşçı rolünü üstlenmiş olan proletaryanın devrimci partisidir.

- Sendikaların doğuşu ve işçi sınıfının sendikalarda örgütlenmesi birden bire olmamış ve bu süreç düz bir çizgi izlememiştir. İnsanı insanlıktan çıkaran dayanılmaz çalışma ve yaşam koşulları, işçileri arayışlara zorlamıştır. O koşullar içinde tek bir işçiyi gözünüzün önüne getirmeye ve kendinizi onun yerine koymaya çalışınız: Tek başınasınız; yani örgütsüz ve dayanışmadan yoksun durumdasınız. Üstelik diğer işçiler ve işsizlerle amansız bir rekabet içindesiniz. Günde 15-16 saat, üstelik işverenin acımasız kontrolü altında çalıştıktan sonra aşırı yorgunluk, çıkmazlık, umutsuzluk ve öfke

içinde geceyi geçireceğiniz izbeye dönüyorsunuz. Aldığınız ücret, yalnızca ertesi gün işe gidebilmenizi sağlayacak kadar, yani yok denecek kadar az. İşçi kardeşlerinizle konuşuyor, dayanışma arıyor ve bu sefalet ücreti ve cehennem aratmayan çalışma ve yaşama koşullarının nedeni olarak makinaları görüyorsunuz ve büyük bir öfkeyle makinaları kırıp parçalıyorsunuz. O makinaların yerini başka makinalar, sizin yerinizi başka işçiler alıyor ve tüm işçi sınıfı üzerinde güvenlik kuvvetleri aracılığıyla sınıf devletinin gaddar ve kanlı baskısı uygulanıyor.

Çözümü bu kez dayanışmada arıyorsunuz. Aranıza bol bol dinî, ahlakî, vicdanî kavramlara dayanan, hak ve evrensel adalet vaazları veren ütopyik komünistler katılıyor. Gece karanlığında çalılıklar arasında toplantılar yapıyorsunuz. Gizli dayanışma sandıkları kurup işten atılan, iş kazasında yaralanan arkadaşlarınıza ve iş kazasında ölen arkadaşlarınızın çocuklarına sahip çıkmaya başlıyorsunuz. İşten atılmaları önlemek için patronu zor durumda bırakacak girişimlerde, pasif direnişler ve sabotajlarda bulunuyorsunuz.

Böylece daha sendika nedir bilinmeden, sendika yasaları ve mevzuatı ortaya çıkmadan sendikalar hayatın içinde filizlenip yeşermiş oldu. Sendikal hakların yasalaşması, 8 saatlik iş günü için, genel oy hakkı için, eşit işe eşit ücret için grevler bu mücadelelerin ürünü olarak sonradan vücut bulacaktır.

Özetleyerek tekrarlayacak olursak, zor bir hayatın içinde doğan bilinç filizleriyle işçiler, ortada henüz sendika, sendika mevzuatı diye hiçbir şey yokken, aralarında gizli dayanışma sandıkları, örgütleri kurmuşlar; yaralanan, sakatlanan, işten atılan arkadaşlarına, iş kazalarında ölen işçilerin yakınlarına yardımı örgütlemişlerdir. İşten atılmaları engellemek, işten atılanların geri alınmasını sağlamak için, çalışma saatlerini düşürmek... için patronu zor durumda bırakacak direniş ve eylemler düzen-

lemişler ve bu girişimlerinin bedelini de kimi zaman çok ağır biçimde ödemişlerdir. İşçi hareketi içinde ütopyik komünistlerin etkisini kıran bilimsel sosyalizmin güç kazanması ve komünist işçilerin önderliğinde sendikal haklar, burjuvaziden daha ileriki zamanlarda kopararak alınmıştır.

- İşçi sınıfının sendikalarda örgütlenmesi, bu dayanışma ve mücadele aracını sınıf mücadelesinde başarıyla kullanmaya başlaması çok önemli bir aşamadır. Çünkü işçi sınıfı sendikal mücadeleler sayesinde;

- Bir sınıf olma, örgütlü olarak hayata müdahale etme bilincine ulaşmıştır.

- Kendi içlerindeki rekabeti yenerek, aralarında sınıf dayanışmasının galebe çalmasını sağlamışlardır.

- Özetle, sendikal mücadeleler işçi sınıfının eğitiminde bir ilkokul işlevini görmüştür.

- Daha yüksek ücret, sınırları belli çalışma süreleri, daha iyi çalışma koşulları, can güvenliği, daha insanca yaşama koşulları... gibi taleplerini koparıp almak için verdikleri mücadele; bu mücadelelerde elde ettikleri kısmi başarılar... bir yandan sömürüyü geçici de olsa sınırlandırmış, öte yandan sınıfın kendine ve geleceğine olan özgüvenini yükseltmiştir.

- Komünist işçilerin de yardımıyla patronsuz bir dünyanın mümkün, hatta tarihsel olarak zorunlu ve çok daha güzel bir dünya olacağını kavramışlar; örneğin 8 saatlik işgünü yasası için, örneğin “DGM’yi ezdik, sıra MESS’te” sloganıyla... siyasi grevler gerçekleştirmişler, seçme ve seçilme haklarını koparmışlar, Latin Amerika işçilerinin Soma’lı işçi kardeşleri için yaptıkları gibi dayanışma grevleri ve genel grevlerle siyasal ve toplumsal yaşama müdahale etmişlerdir.

- Bütün bu mücadeleler içinden, sömürüyü sınırlandırmak mücadelesiyle yetinmemek, patronsuz bir dünya kurarak sömürüyü büsbütün ortadan kaldırmak için, yani devrim için

mücadele etmek gerektiğini savunan çok sayıda komünist işçi yetişmiş, devrimci partinin saflarına katılmıştır.

- Devrim süreçlerinde kitle gösterileriyle, genel grevlerle, silahlı işçi birlikleri oluşturarak doğrudan devrimin öncüsü olmuşlardır. Aralarındaki komünist işçilerin de yardımıyla, sendikal mücadeleyi, politik mücadeleye, politik mücadeleyi doğrudan devrim mücadelesine bağlamayı başarmışlardır.

• İşçi sınıfının dayanışma ve mücadele örgütleri olan sendikaların kendisi de sınıflar mücadelesinin bir aracı olmaktan öte kimi zaman bu mücadelenin arenası olmuştur. Yani düşman sınıf burjuvazinin eli, işçi sınıfının önemli bir mücadele aracı olan sendikaların içinden hiç eksik olmamıştır. Burjuvazi sendikaları yozlaştırıp çürütmek, felç etmek, işçi sınıfını kontrol altına almak, dahası sendikayı kendi çıkarına kullanabilmek için her türlü aracı kullanmaktan çekinmemiştir.

Sınıf çelişkileri dışındaki farklılıklardan yararlanılarak parçalanmış işçiler, kaçınılmaz olarak birbirleriyle rekabete girerler. İşçiler arasındaki bu rekabet ise sömürüyü (mutlak artı değeri) artırır, örgütlenmeyi, birleşmeyi, dayanışmayı ve ortak mücadeleyi engeller ve işçile-

ri sermayenin insafına - ki sermayede, insafın, vicdanın zerresi bile yoktur ve daha yüksek kâr için kendisini darağacına götürecektir cinayetleri işletmekten bile çekinmez- terk etme sonucunu doğurur.

- Burjuvazi, kapitalizmin kaçınılmaz türeği

olan ve boğaz tokluğuna bile çalışmaya hazır muazzam işsizler ordusunu çalışan işçiler üzerinde bir rekabet ve baskı aracı olarak kullanagelmıştır.

- Dinler, mezhepler, kimlikler, kültürler gibi sınıf çelişkilerini örten farklılıkları kullanarak işçileri parçalamıştır. (Türk-Kürt işçiler, Alevi-Sünni işçiler, Müslüman-kaçak Ermenistanlı işçiler, Suriyeli göçmen işçiler ...)

- Burjuvazi, işçilerin kurduğu sınıf ve kitle sendikalarının karşısına 'sarı sendika' dediğimiz devlet, hükümet ve patron yanlısı sendikaları çıkarır.

- Özellikle emperyalist ülkelerde emperyal sömürden bir pay ayrılarak sendika-

larda özel çıkarları garantiye alınmış bir sendikal bürokrasi, bir işçi aristokrasisi yaratılır. Sınıfın üstünü yırtılması zor kalın bir örtü gibi kaplayan bu tabaka, işçi sınıfının devrimci ruhunu ezer ve onu düzen ve patron çıkarları sınırları içine hapseder.

İşçi sınıfının dayanışma ve mücadele örgütleri olan sendikaların kendisi de sınıflar mücadelesinin bir aracı olmaktan öte kimi zaman bu mücadelenin arenası olmuştur. Yani düşman sınıf burjuvazinin eli, işçi sınıfının önemli bir mücadele aracı olan sendikaların içinden hiç eksik olmamıştır. Burjuvazi sendikaları yozlaştırıp çürütmek, felç etmek, işçi sınıfını kontrol altına almak, dahası sendikayı kendi çıkarına kullanabilmek için her türlü aracı kullanmaktan çekinmemiştir.

- Sendika hesaplarında toplanan muazzam birikim, bankalarda faize (ki faiz, işçi üzerindeki artı-değer sömürsünün bir başka görünümüdür) yatırılarak sendikaları kapitalizme ortaklığa sokar.

- Sendika liderlerinin yolsuzlukları, hırsızlıkları burjuva yönetimince bilerek görmezlikten gelinir ve onların lüks tüketime olan açlığı kullanılır.

- Hiçbir şeyin baştan çıkaramadığı devrimci işçi liderlerini bekleyenler ise -200 yıllık pratiğin gösterdiği gibi- karanlık cinayetlerdir, darağaçlarıdır, zindanlar ve işkencelerdir. (Sacco ve Vanzetti, Kemal Türkler, Necmettin Giritlioğlu ... gibi)

• İşçi sınıfı içindeki bütün bu ve benzeri parçalanmışlıkları, rekabetleri aşmak, tehlikeleri bertaraf etmek, çok daha yüksek bir bilinç düzeyini, daha yüksek düzeyde bir örgütlenmeyi gerekli kılar. Dil farkı ve din farkı tanımayan işçi kitleleri “Halklar arasında savaşa, sınıflar arasında barışa hayır!” belgisini haykırmaya başladığında, “Yolumuz, işçi sınıfının devrim yoludur!” belgisi, gençler ve diğer emekçi kitleler arasında kök salduğunda, işçi sınıfının mücadele hattını bilimsel sosyalizm aydınlatmışında, devrimci politika strateji ve taktiklerini proletaryanın öncü devrimci partisi çizip yönettiğinde... işte o zaman düşman sınıfın hiçbir saldırısı karşılıksız kalmayacak, sınıfı felç eden bütün burjuva oyunları bozulacak ve işçi sınıfı sendikal mücadele okulunda, devrimci siyasi mücadele içinde öğrenerek, pişerek, çelikleşerek tarihsel misyonuna hazırlanacaktır.

Komünistler ve Sendikalar:

Öncelikle şu temel doğrunun altını kalınca çizelim: Komünistler, işçi sınıfının en bilinçli, en özverili, en alçak gönüllü, en yiğit, en yaratıcı, en örgütlü ve örgütleyici oğulları ve kızlarıdır. Onların, işçi sınıfının çıkarları dışında hiçbir özel çıkarları, işçi sınıfının devrimci yüce hedefleri dışında hiçbir özel hedefleri yoktur.

Yaşamlarını boydan boya işçi sınıfının devrim davasına adanmışlardır. Şunu çok iyi bilirler ki, işçi sınıfının evrensel tarihi misyonunu (komünist dünyayı kurma görevini) yerine getirebilmesi için sınıfın bilimsel sosyalist teori ve politikayla buluşmaya, örgütlenmeye ve böylece devrimci enerjisini yoğunlaştırmaya, yani bilinçlenmeye, örgütlenerek devrimcileşmeye şiddetle ihtiyacı vardır. Bu misyonu oynayacak, yani proletarya ile bilimsel komünizmi buluşturacak, komünist parti silahıyla işçi sınıfını donatacak öncü savaşçılar ise komünistlerdir.

Şu da apaçık bir gerçektir ki, siz ezilen insanları günlük ve en yakın çıkarları ve hedefleri doğrultusunda örgütleyip dövüştüremezseniz, devrim için hiç dövüştüremezsiniz. Başka bir deyişle işçiler, örgütlüyse ve devrimciyse her şey; değilse hiçbir şeydirler.

O halde komünistlerin ve komünist partisinin varlık nedeni, bütün bir kapitalizmden komünizme geçiş çağı boyunca işçi sınıfının içinde eriyerek onun bütün talep, istek, özlem ve hayallerini gerçekliğe kavuşturmak için öncü savaşçı rolünü oynamaktır. Bunun için de hayatın önümüze getirdiği her türlü fırsatı ve olanağı değerlendirerek, işçi sınıfı ve emekçilerin her direniş, tepki ve başkaldırısı içinde yer alarak devrimci ajitasyon, propaganda ve örgütlenme ve örgütlenme çalışmalarına hız vermektir. Bu çaba, işçi sınıfı ve emekçilerin tüm direniş, tepki ve başkaldırılarına bilinçlilik, örgütlülük, yaygınlık ve derinlik kazandıracak, tümünü birbirine bağlayarak açığa çıkan bütün enerjinin devrimci bir sel yatağında toplanmasını sağlayacaktır.

Komünistlerin, işçiler arasındaki çalışmalarına ve sendikalara bakışlarına yön veren temel ilkeler bunlardır. Başka bir önemli nokta da, işçiler arasında çalışırken komünistlerin komünist olduklarını bir an bile unutmamaları, işçiler örgütüyle devrimciler örgütünü birbirine karıştırmamalarıdır. Komünistler, bütün faaliyetlerinde işçi sınıfının en temel, en genel

çıkarlarını titizlikle gözetmeli, proletaryanın devrimci partisinin politikasına bağlı kalmalı, partinin manevi otoritesini sınıf içinde sürekli güçlendirmeli, sınıf içinde parlayan, direnişler içinde öne çıkan doğal işçi liderlerini ayırt ederek onları birer komünist savaşçıya dönüştürmeli, işyerlerinde işçiler arasında parti hücreleri kurmalı ve böylece devrim yolculuğunda işçi sınıfının amiral gemisi olan komünist partisini işçi devrimcilerle sağlamlaştırmalıdır.

Tekrar sendikalar ve komünistler konusuna dönecek olursak;

- Komünistlerin kalesi fabrikalardır, atölyelerdir, işçi havzalarıdır, organize sanayi bölgeleridir; evleri de kent yoksullarının yaşadığı mahallelerdir. İşyerinde işçilerin bütün istek ve taleplerine sahip çıkarlar, bütün örgütlenme ve direniş çabalarına, bütün eylemlerine destek olurlar, onlara yol gösterirler. Bütün bu süreç içinde işçilerin güvenini kazanarak işyeri temsilcisi veya sendika görevlisi olarak seçilirlerse, bir komünist olduklarını bir an bile unutmadan işçilerin komünistlere olan güvenlerini pekiştirecek şekilde davranırlar, örneğin;

1. Bilirler ki, devrimciler aynı zamanda en tutarlı demokratlardır. O nedenle de bütün sendikal faaliyetlerde “tabanın söz ve karar sahibi olması” ilkesini hayata geçirmeye çalışırlar. Bütün kararlar, mümkün olan her yerde, geniş toplantılarda özgür tartışma ve doğrudan demokrasi ikliminde alınır. Sendika çalışmaları, yöneticileri ve bütün akçeli işler işçiler tarafından denetlenebilir, çalışmaları beğenilmeyen, işçilerin güvenini kaybetmiş sendika yönetici ve görevlileri genel kurulu beklemeden görevden alınır. Tüm görüşmeler, pazarlıklar, harcamalar dupduru bir kaynak suyu gibi apaçık ortada ve işçilerin denetimine açıktır.

2. Devrimciler göreve getirildikleri sendikalarda örgütün günlük işleri içinde boğulmadan, görevlendirmeler yoluyla yeni işçilerin bu okulda birer aktivist olarak yetişmelerine yardımcı olurlar.

3. Komünistlerden oluşan bir sendika yaratma gibi aptalca bir sekterliğe kapılarak “sınıf ve kitle sendikacılığı” ilkesini çiğnemezler. İşçiler arasındaki din, mezhep, etnisite, siyasal inanç farklılıklarının sınıf hareketini parçalamasına izin vermez; işçilerin tümünü birleştiren sınıf çıkarlarını öne çıkarır ve bu çıkarlar uğruna birlikte verdikleri mücadelenin, sınıfın kendi öz deneyleriyle öğrenme ve eğitilmesindeki olağanüstü gücüne inanırlar.

Önemli olan, işçilerin neye inandıkları, hangi kökten geldikleri, kime oy verdikleri, nerede doğdukları değil, ortak mücadelede konumlandıkları mevzidir.

4. Çalışmalarda, ajitasyon-propaganda- örgütlenme yetenekleriyle parlayan, işçilerin güvenini kazanmış doğal işçi liderlerinin birer komünist savaşçı düzeyine yükselmesi için gayret gösterir ve bu taze proleter kaynakla partiyi güçlendirirler.

5. Özetle, Komünistler, sendikal çalışmalarda bir komünist savaşçı olmanın bilinci, bilgeliği ve sorumluluğuyla çalışırlar. Çalışmalarıyla, bilinçleriyle, sağlamlıklarıyla göz doldururlar; ancak kesinlikle günlük işler içinde boğulan bir sendika aktivisti, bir sendika bürokrati, komünist olmayı bir ekonomizm, bir sendikalizm derekesine düşüren, klasik sendikacılığı işçi sınıfı içinde çalışma olarak sunan, bunu da devrimci olmak için yeterli sayan bir bilinç bulanıklığına düşmezler.

Bir daha tekrar edelim: bir komünistin tarihsel misyonu, sınıfımızı bilimsel komünizmle, yani kendi devrimci teorisi, devrimci partisi ve onun devrimci politikasıyla buluşturup kaynaştırmak; böylece yığınları tarihin bilinçsiz nesnesi olmaktan çıkararak tarihin bilinçli öznesi yapmaktır. İnsanlığı, şu anda içinde yaşamakta olduğumuz bu kapitalist haydutluk düzeninden, bu tarihin son barbarlık döneminden kurtularak özgür komünist topluma ulaştırabilmenin bir başka yolu yoktur.

genc,

Sosyalist ★ GSB

Genç Sosyalistler Birliği - Bülten

GSB'nin SÖzü

Ağustos ayının en önemli gündemi cumhurbaşkanı seçimleriydi. Ancak etkisi sadece Ağustos ayını kapsamıyordu. Önümüzdeki dönemlerde yine bu cumhurbaşkanı seçimlerinin sonuçları üzerine sık sık konuşacağız. Biz uzun uzun seçim sonuçları üzerine değerlendirme yapmayacağız. Evet farkındayız, söylemek çok şey var bu konuda; ancak bizim seçim sandıklarının aşan hedeflerimiz var.

H a z i r a n
i s y a n ı n d a n
bu yana milyonlarca genç seçim sandıklarından umdu kesiyor. Kimileri sosyal medya üzerinden hayıflanıyor, kimileri ise CHP'ye hayıflanıyor. Gençlik hiçbirisine mahkum değildir. Hiçbir geleceği olmayan, AKP'ye yanaşmazsa iş bulma umudu olmayan milyonlarca genç bu geleceksizliğe mahkum değildir. Genç Sosyalistler Birliği yorulmadan, usanmadan gençleri umutsuzluğa karşı örgütlenmeye çağırmaya devam

edecek!

Genç Sosyalist'in bu sayısında; 4+4+4 ve Kadın öğrencilere etkisi üzerine bir yazıya yer verdik. Ayrıca İmamhatip öğrencisi bir GSB'li ise İktidarın dini nasıl kullandığı üzerine bir yazı kaleme aldı. Filistin meselesinin gündem-

de olması dolayısıyla Filistin Mücadele Tarihi üzerine oldukça öğretici olacağını düşündüğümüz bir yazıya da bu sayımızda yer verdik. Geçen sayımızda bulunan Programatik Hedeflerimiz ile Gençlik ve Kürt Sorunu başlıklı yazıla-

rın ise bu sayıda devamlarını bulacaksınız.

Her GSB'li ülkenin her yerinde bulunan binlerce gence, Genç Sosyalist'i ulaştırmak için elinden geleni yapmalı. Elimizden geldikçe daha çok sayıda gence ulaşmalı, sözümüzü onlarla buluşturmalı, ve enerjimizi eyleme dönüştürmeliyiz.

Filistin Direniş Tarihinden

Devran Mahir

Filistin toprakları özellikle 20. Ve 21. yüzyılda kan, gözyaşı, ölüm ve zulmün hakim olduğu bir coğrafyadır. Ve bu kanlı tarihi incelediğimizde gözümüze en çok İsrail-Filistin savaşı çarpmaktadır. Bu savaşın nedenlerini incelediğimizde 1890'lara kadar indiğini görmekteyiz.

1890'lı yıllara baktığımızda; 'Siyonizm' düşüncesinin (veya Yahudi'lerin Filistin'de hak sahibi oldukları iddiası) bu yıllarda geliştirildiğini görürüz. Theodor Herzl'in yazmış olduğu Yahudi Devleti (Derjudenstaat) kitabında oluşturulan "Sion" ana fikir haline getirilmiştir. Siyonist mitolojinin iki dayanağı vardır. Bunlardan birincisi Yahudilerin, yaklaşık iki bin yıl önce Babil kralı Nabukkodnezar tarafından Filistin'den gönderilmesinden bu yana, anavatanlarına dönme hayaliyle yaşadıklarıdır. İkincisi ise tüm dünyada milliyetçiliğin ve şovenizmin kapitalist ulus devletleşme süreciyle yükselen bir şey olmasından ziyade, Yahudilerin dünya ölçeğinde dağıldıkları ülkelerde etnik ya da dini bir azınlık olarak yaşayamayacakları; bu nedenle onların da kendi anavatanlarında kendi devletlerini kurmaları gerektiği fikrine dayanır. Anavatana dönme hayaliyle yaşayan mazlum millet mitolojisinin batıda kabul görmüş olmasının nedeni, yaygın ve etkili propagandadan ziyade, siyonizmin ortaya çıktığı dönemdeki emperyalist şekillenmenin bir parçası olarak doğmuş olmasında aranmalıdır.

Yıl 1919'a geldiğinde Filistinli Araplar ve

diğer halklar ile Siyonizmi reddeden Yahudiler birlikte bir mücadele hattı örmek üzere ilerisi için umut verecek bir adım atmışlardır. Ve bir örgütlenme başlatmışlardır. Sonradan FKP (Filistin Komünist Partisi) adını alacak örgütlenme; Siyonist İşçiler Birliği içerisinde yer alan sol kanadın ayrılması sonucu, Sosyalist İşçiler Birliği adı altında kurulurken, parti yönetiminin siyonizme kesin tavır almaması Komintern'de tartışmalara neden olmuştu. 1921'de Komintern programında siyonizme tavır almayan partinin Komintern'den ayrılmasını şart koşarak olabildiğince açık bir tutum alması sonucu, parti yasadışı 1 Mayıs gösterisi ile adını duyurarak Araplara yönelik ilk bildiri ve çağrısını yapmış oldu. Parti burada işçilerin birliği ve mücadelesinin her türlü etnik temelden arındırılarak Yahudi, Arap, İngiliz kapitalistlere karşı ortak mücadeleye çağırıyordu. 1924 yılına gelindiğinde anti-siyonist bir programla ortaya çıkan parti diğer devrimci gruplarla birleşip FKP adını alarak mücadeleye girişti. Bu program değişikliği üzerinden Komintern'e yeniden alınan partiye ilk direktif gelmekte gecikmedi. Buna göre parti sadece Yahudi örgütü olmaktan çıkacak, Arap kitlelere yönelerek ortak devrimci bir parti durumuna gelecekti. Ancak yürütülen faaliyet ne kadar uğraşılsa da partinin Araplaştırılmasını, ya da kitlelerin katılımını artıramadı. Ortak mücadele perspektifi, 1929 Kudüs Ayaklanması'nda partinin etkisiz kalması üzerine dilin değiştirilmesini zorunlu kıldı. Daha önce Arap, İngiliz, Yahudi efendiye karşı sürdürülmek istenen mücadele,

Arap ulusal kurtuluş mücadelesinin doğrudan desteklenmesi esası üzerinden yeniden dizayn edilirken sosyalist devrim perspektifi ile ulusal kurtuluş eksenini bir arada sürdürülmeye çalışıldı. Bu ikili durum birçok kez partiyi bir çok durumda etkisiz ve atıl bırakan bir pozisyona sokarken inandırıcılığını da oldukça sınırlamaktaydı. 1936 genel grevini ve ayaklanmasını desteklemesine rağmen, ayaklanmanın önderliğinde yer almak yerine pasif kalması, partiyi dağıtan unsur olarak ortaya çıktı. Ayaklanma sırasında FKP'nin Arap üyeleri ayaklanmaya katılırken, partili kimliğinden ziyade Arap kimliğiyle yer aldı. Yahudi İşçileri Birliği - Histadut'un Arap ayaklanması sırasında grev kırıcı rol üstlenmesi, çatışmaların Arap-Yahudi çatışmasına dönüşmesi, partinin Arap üyelerinin burjuva milliyetçi İstiklal partisine geçmesine neden olurken, Yahudi komünistlerin de artık Yahudilerin Filistin'de belirli bir büyüklüğe ulaştığı tespiti ile Yahudi işçileri, örgütlenme çabasını yetersiz bulmaktaydı. Bu süreçte parti Yahudi ve Arap seksiyonu olarak bölündü. 1940'lar boyunca her iki seksiyon arasında sert tartışmalar olması sorunu bir türlü çözmezken, partinin Yahudi seksiyonu SSCB'nin İsrail'i tanıması üzerine siyonist tezlerle olan karışıklığını bırakarak desteklemeye yöneldi.

Partinin bu süreçte tutunamaması, faaliyetinin bir türlü netleşmemesi ve partinin kurucularının ne kadar komünist olsalar da siyonizme karşı aktif mücadelenin içerisinde yer almamış olmaları, Arap kitlelerle kurdukları bağın yeterince güven verici olmaması devrimin kaybedilmesine ve 1948'te partinin kapanmasına yol açmıştır.

Yıl 1970 – 1980'leri gösterdiğinde Türkiye ve Kürdistan'dan Filistin'de askeri eğitim almak, İsrail ile savaşmak ve enternasyonalist bir dayanışma sergilemek için giden yüzlerce devrimci olmuştur. Giden devrimciler içerisinde en göze çarpan kişiler Deniz Gezmiş, Sinan Cemgil ve Hüseyin İnan desek yanlış olmaz. Ancak sosyalist hareket zamanla, ulusların kendi kaderini tayin hakkı kavramını sadece burjuva milliyetçilerine ya da ulusal solcu akımlara uy-

gun gördüğünden olsa gerek Filistin meselesini olabildiğince kendi gündeminin dışına itmekle ve bir kaç protesto ile sınırlı gören, enternasyonalizmden yoksun, dar kalıpcı nostaljik bir çerçeveye yerleştirmek suretiyle Filistin ulusal

kurtuluş mücadelesi ile olan tarihi bağlarını ve pratik işbirliğini zayıflatmıştır.

FKÖ'nün Batı Şeria ve Gazze'de oluşturulması hedeflenen devletçiğe razı olması ve teslimiyetçi tutumu sonrasında hareketin önderliğinin radikal dindar unsurlar tarafından yürütülmesi, mücadelenin desteklenmesinde de oldukça isteksiz davranılmasının başka bir nedeni olmuştur.

Ve 2000'li yıllara gelindiğinde Filistin'deki mücadele büyük ölçüde radikal dindar örgütler tarafından sürdürülmektedir. Ancak durum böyle olsa bile geçmişte olduğu gibi bugün de Filistin, emperyalizme ve siyonizme karşı bir duruştur ve bizler orada her zaman enternasyonalist dayanışma gereği Filistin halkları ve Filistin devrimcilerinin yanında olmalıyız. Oradaki mücadeleyi omuz omuza büyütmeliyiz.

Gençlik ve Kürt Sorunu - II

—Haşmet Suiçmez

70'lerden itibaren Türkiye'de yükselen sol hareketle beraber Kürt ulusal bilinci de gelişti. Kürtler kendi örgütlerinde örgütlenmeye başladılar. Ayrı bir ulus olarak haklı taleplerini bu örgütlerle yükselttiler. Genel anlamıyla Kürt hareketi, 80'den sonra da, özellikle silahlı mücadele çerçevesinde büyüyen kitlesel bir harekete evrildi.

Kürt hareketinin bu kitleselleşme sürecinde Kürt gençliği aktif rol oynadı. 90'larla beraber metropollerdeki üniversitelerde Kürt öğrenciler siyasette aktifleşmeye başladı. Bir taraftan Kürt illerindeki silahlı mücadele Türkiye'nin büyük kentlerinde üniversite öğrencileri nezdinde yankı buluyor, ulusal hareket bu bölgelerde de mücadele sürdürüyordu. Tam da bu dönemde sivil faşistlerin ve devletin yoğun saldırısıyla karşılaştılar.

Bu dönemde Kürt meselesi ve mücadelesi toplumsallaşmış, Türk ve Kürt gençleri de üniversite alanında bu mücadelenin göbeğinde yer almışlardır. Türkiyeli devrimciler Kürt sorununu kendileri açısından gündem edinip tartıştı, mücadele verdiği dönemde faşistler de devrimci Kürt gençliğine dönük saldırılarını yoğunlaştırmıştı. Devletin polis ya da paramiliter güçler eliyle yaptığı saldırılar artmıştı.

Ardından yaşanan bir dizi süreçle Kürt hareketi gerek kentlerdeki gençliğinin, gerekse silahlı mücadelesinin neticesinde, yaşadığı birtakım krizlerle birlikte mücadelesini bugünlere getirdi. Ancak bugün de, ne saldırılar bitti, ne de şoven tutumlar.

Geldiğimiz süreci Türk ve Kürt gençliği açı-

sından ele alacak olursak karşımıza şu tablo çıkmaktadır. Türkiye tarafında, Kürt halkına dönük süregelen bir saldırı görüyoruz. Bu saldırılar, mevsimlik işçilere dönük de olabiliyor, üniversiteli yurtsever Kürt gençlerine dönük de. Saldıranlar şovenizmin militan haline en hızlı adapte olan ve ondan en hızlı etkilenen gençlik tarafından gerçekleştiriliyor. Bununla ilgili birkaç hafta evvel Antep'te yaşanan ırkçı saldırı önemli bir örnek olacaktır. Malum, Suriye'deki savaştan kaçan yüzbinlerce insan Türkiye'nin farklı bölgelerinde bir şekilde yaşam mücadelesi veriyor. Bunların bir kısmının da yaşadığı Antep'te Suriyelilere dönük ırkçı bir linç girişimi yaşandı. Haberleri izleyen, ya da olaya dair basından birkaç fotoğraf gören herkesin dikkatini çekecektir ki elinde sopalarla Suriyeli avına çıkanların çoğu gençtir. Bu örnek şoven saldırıların da genel muhtevasını yansıtmaktadır.

Üniversitelerde de durum aynıdır. Eylemsellik süreçlerinde saldırılar daha da artmaktadır. Saldırıların artması bir yana, sola dönük saldırılar bile, solun Kürt mücadelesine verdiği destekle yakından ilişkili durumdadır. Türkiyeli devrimcilere 'bölücü, vatan haini' sıfatlarıyla saldırılmaktadır.

Saldırıları devletin oldukça işine gelmekte hatta bazen devlet tarafından organize edilmektedir. Irkçı saldırıların failleri genelde hukuksal anlamda bir sorun yaşamadan saldırılarını sürdürmektedirler. Üniversitelerde çıkan kavgalarda da çoğunlukla devrimci ve yurtsever öğrenciler adli soruşturmalardan geçmektedirler. Şoven saldırı-ganlar ise okullarda yuvalanmaya devam etmek-

tedirler.

Bütün devrimci mücadele açısından oldukça mühim bir sorun teşkil eden bu saldırılar devrimci gençliğin de üzerinde özellikle durması gereken bir mesele halini alıyor. Devrimci sınıf siyaseti öğrencilerin, işçi gençlerin alanına müdahale edebildiği oranda bu saldırgan gençler milliyetçilikten uzaklaşabiliyor. Yani gençlik politikleşecekse, bunu ya düzen içi akımlar yoluyla gerçekleştirecek, ya da devrimci siyasette bir özne olacaktır.

Genel anlamda Kürt sorunun çözümüne katkı sunmak, özel olarak da Kürt siyasetine ve gençliğine dönük saldırıların engellenmesi için şoven akımlara karşı politik bir hat kurmak gerekiyor.

Bunların yanında en temel anlamda çözüm; işçi sınıfının enternasyonal mücadelesinde yatmaktadır. Enternasyonalist tutum Kürt devrimci hareketini yoksaymaz, aksine ulusal mücadeleyi de nihayetinde sosyalist devrime açılacak bir kapı olarak görüp; proleterya enternasyonalizmi perspektifiyle ortak mücadele yolları geliştirir.

İktidarın Bir Aracı Olarak Din

Bir ülkede yaşayanların aklen veya vicdanen bir zaafı varsa, insanlar üzerinde çıkarları olanların veya onları güdümüne almak isteyenlerin bu zaafı kullanması kaçınılmaz olmaktadır. Ülkemizde bunun örneği şu dönemde yaşanmaktadır. Siyasetçiler kitleleri kendi yönlerine çekmek için dini kullanmaktadır. Din ülkemizde siyasetçiler için vazgeçilemez bir alet olmuştur. Resmi kayıtlara göre halkın %90'ından fazlası Müslümandır ve toplum olarak muhafazakâr bir toplumuz. Böyle bir toplumda yetişen birey farkında olmadan dini baskıya tabi kalmaktadır. Olgunlaşan, büyüyen birey için artık din bir zaaf olmaktadır. Halkın hala bir kısmı okuma yazma bilmemektedir. Bilenlerin büyük kısmı da gazete bile okumamaktadır. Siyasetçilerin de böyle kişileri kendi taraflarına çekmeleri için din iyi bir yoldur.

Siyasetçinin günlük hayatını dindar biri gibi yaşaması ve kürsüye çıktığında 'Allah, ibadet, şükür' gibi kavramları sık sık konuşmalarında vurgulaması ile bir kesimin sempatisini toplamaktadır. Şu an Türkiye'de ülkenin başına geçmiş iktidarın da bu yöntemleri kullandığını

görmekteyiz. Tüban meselesi adında çıkarttığı bir karışıklık ile muhafazakâr bir kısmın sempatisini toplamıştır, toplumu da bu mesele üzerinde ayırtırmıştır. Kendini demokrat ve halkçı gibi gösteren başbakan koltuğunu garanti edikten sonra kendisine destek vermeyenleri azınlık olarak gören, insanların hayatlarına karışacak kadar dediğim dedik, diktatör bir tavır takınmıştır. Gezi direnişinde direnerek suçsuz yere can verenleri terörist ilan edecek kadar da acımasızdır. Bu iktidar ile ülkemiz yavaş yavaş gericiliğe doğru kaymaktadır. Diyanetin olup olmadık şeyler için fetva vermesi, ülkemizde doktordan çok din adamı olması ve birçok örnek bunu göstermektedir.

Gerici ve okuyup araştırmayan bir toplumu kandırmak kolaydır ve bu bazı insanların işine gelir. Ancak daha önemlisi bu toplum kendi sorunlarını unutarak din için kendi içinde çatışır. Toplum kendi sorunlarını yenebilmek için din adına değil kendi sorunları adına, yoksulluk adına mücadele etmelidir.

İmam Hatipli Genç Sosyalist Okuru

Programatik

Hedeflerimiz -II

Toplum bir bütün değildir. Temelde iki uzlaşmaz sınıf, işçi sınıfı ve burjuva sınıflarından oluşur “modern” toplum. Burjuva sosyologları ve ideologları olanca güçleri ile burjuva toplumunu oluşturan bu karşıtlığı ve çatışmayı gizlemeye çalışırlar. Çünkü burjuva toplumun yaşamaya devam etmesi, bu toplumun içinde kendiliğinden filizlenen sınıf mücadelesinin engellenmesine ve üstünün örtülmesine bağlıdır.

Bu toplumsal yapıyı oluşturan en önemli dinamiklerden bir tanesi de gençliktir. Ancak biyolojik bir yaş aralığını ifade etmenin ötesinde bir anlam taşımasa da, toplumun en taze ve diri unsuru olması bakımından gençlik önemlidir.

Gençlik de tıpkı burjuva toplumu gibi bir bütün değildir. O da kendi içerisinde sınıfsal olarak bölünmüştür. Bunu görmek ve anlamak için Kaf dağının arkasına bakmaya gerek yoktur. Örneğin burjuva ailelerine mensup gençler çalışmak zorunda olmadıkları gibi, en güzel okullarda, en iyi eğitimi alabilme şansına sahip olabilmektedir. Halbuki emekçi ailelere mensup gençler ise daha çocuk yaşlarından itibaren çalışmak zorunda kalmaktadır. Bu tür örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Buradan anlamamız gereken gençliği sınıfsal çelişkilerin üstünde bir olgu olarak anlamamız gerektiğidir. Çünkü tek bir çıkara ve ihtiyaca sahip bir gençlikten söz edemeyiz. Sınıfsal kökenlerinden dolayı farklı yaşam ihtiyaçları ve gayeleri olan bir gençlik vardır önümüzde.

Bundan dolayı, GSB her fırsatta gençliğin içerisindeki bu sınıfsal bölünmeyi öne çıkarır ve teşhir eder. GSB açısından sınıfsal olarak ayrıştırılması gereken bir gençlik de yoktur; başından

itibaren sınıfsal olarak ayrılmış ve bölünmüş bir gençlik vardır. GSB bütün gücü ile gençlik içerisindeki bu sınıfsal bölünmeyi teşhir etmeye çalışır.

Politik Bir Gençlik Hareketi Yaratmak

Aslolan sınıf siyasetidir. Sınıfın devrimci sözü ve eylemi en belirleyici güçtür. Eğer toplum ve toplumun bütün unsurları sınıfsal olarak bölünmüş ise, sınıf mücadelesi de kaçınılmazdır. GSB bu sınıf mücadelesinde işçi sınıfının saflarında taraftır. Bundan dolayı zaten bölünmüş olan gençlik içerisinde de işçi sınıfı siyasetini yaymak için elinden geleni yapar.

Türkiye’de gençlik mücadelesi, son gelinen noktada, üniversiteler özelinde bir dizi akademik taleplere ve yine üniversite sınırlarını aşamayan kısır bir siyasete hapsedilmiştir. Birçok devrimci demokrat veya sol akım gençlik mücadelesi adı altında üniversitelerde akademik talepler peşinde koşmakta ya da bütün öğrencileri “ortak hedefler” doğrultusunda yan yana getirmeye çalışmaktadır. Halbuki tam da daha önce belirttiğimiz üzere gençlik çalışması adı altında genel ve geniş bir öğrenci hareketi yaratmaya çalışmak ve bu öğrenci hareketini genel bir öğrencilik temeli üzerinde şekillendirmek, dünyayı sınıfsal olarak algılamaktan oldukça uzaktır.

Daha fazla öğrenci kazanmak ya da daha kitlesel olmak adına, genel bir öğrencilik tanımı üzerinden kurulan devrimci gençlik çalışmaları kendi içerisinde kısmi kitlesellikler kazansa da başarılı olmaktan uzaktırlar. Kaldı ki şu da görülmüştür: üniversitelerde gençlik her zaman öğrenci meselelerinden çok politik meselelere ilgi

duymuştur. Gençlik hareketleri ise öğrenci siyaseti üzerinden sadece kendilerine sosyal ilişkiler ağı kurmaktan öteye gidememişlerdir.

GSB, gençlik içerisinde öğrencilik veya genç olmak üzerinden bir siyasi hat kurmak yerine, gençliği sınıf mücadelesinin içine çekecek bir siyasi hat kurmayı amaçlamaktadır.

Üniversite, lise gibi siyasetsiz bırakılmış ve gençlik hareketlerinin siyaset taşımak adına “öğrencilik” sorunlarını dillendirdiği bu alanlara devrimci siyaseti taşımak elzemdir ve ihtiyaçtır.

GSB, öğrenci gençliğin akademik örgütlenmesiyle onun işçi sınıfı siyaseti çerçevesinde siyasal örgütlenmesini karşı karşıya koymuyor. Tersine demokratik mücadelenin ancak siyasal mücadele hedefleriyle birleştirilerek yürütüldüğünde devrimci ve sonuç alıcı olabileceğini söylüyor.

Gençliğin Devrimci Partiye İhtiyacı Var!

Bugün Türkiye’de proleter devrimi gerçekleştirecek bir devrimci partinin eksikliği bulunmaktadır. Devrimci partinin eksikliği bugün her şeyden daha da çok yakıcı bir sorun haline gelmiştir. Bunu her alanda görmek mümkündür.

Örgütsüzlüğün yüceltildiği, çeşitli kitle örgütlerinin devrimci partinin yerine ikame edildiği bu günlerde, GSB devrimci parti ihtiyacının öneminin her fırsatta altını çiziyor. Ulaşabildiği her gence, böyle bir partinin eksikliğini ve yaratılmasının önemini anlatıyor.

GSB, gençleri işçi sınıfı siyasetinin taşıyıcısı ve biricik öznesi devrimci partiye örgütlemeyi ve kazandırmayı amaçlar, ancak bu partinin yok olduğu şu günlerde, GSB işçi ve emekçi gençliği bu inşa sürecinin aktif ve etkin bir ögesi olarak sürece katmaya çalışıyor.

Kadın Öğrenciler ve 4-4-4 Çıkmazı

Türkiye’deki eğitim politikası günümüze kadar hep gerici, ırkçı terimler içeren, piyasacı ve cinsiyetçi olarak karşımıza çıkmıştır. AKP iktidarı ile öne sürülen 4+4+4 sistemi de ne yazık ki, doğrudan kız çocuklarına vurulan bir darbedir. AKP kesintili eğitimle toplumdaki cinsiyetçi roller nedeniyle ilk olarak kız çocuklarının eğitim hakkını elinden almayı amaçlamıştır. Bu durum aynı zamanda açık liselerde ve uzaktan eğitimle dışarıdan okumaya teşvik edilen kız çocuklarının erken yaşta evlendirilmelerine yol açmaktadır.

Kadınlar Sistemin Ara Elemanı İhtiyacına Köle Değildir

Kız çocukları toplumsal cinsiyet rollerinin yeniden üretildiği kuaförlük, sekreterlik, tekstil vb. kurslara ve meslek liselerine yönlendirilmektedir.

Velhasıl; “Kadın olmak zor zanaat.”

İktidarın ayakkabı kutularında sadece para değil, kız çocuklarının çalınan çocuklukları vardır, ellerinden alınan kalemleri ve defterleri vardır, el koyulan eğitim hakları vardır, hayalleri vardır ve gelecekleri vardır.

Ülkemizde kadınların; %55’i şiddet mağduru, %32’si tacize uğramış, %15’i küçük yaşta evlendirilmiş, %17’si ise okula gönderilmemiştir. Bunlara rağmen hala umutla gülümseyebilenler ise kınanmıştır.

Kadının bir ana, bir bacı, bir eş olmadan da, sadece kadın olduğu için toplumda bir birey olduğunu kabullenemeyen bu sisteme, “Kadının karnından sıpayı, sırtından sopayı esirgemeyeceksin.” diyen bu zihniyete kahkaha atarak(!) mücadele etmek en doğal hakkımızdır.

Günsel Mezit

GSB olarak Temmuz ayının sonunda Turgutlu'da bir panel ve forum örgütlendi. Panelin öncesinde Turgutlu GSB'den iki arkadaş küçük bir konser verdi. Farklı illerden konuşmacıların ve katılımcıların olduğu toplantıda, Türkiye'de ve Dünya'da öğrenci hareketi ve GSB'nin gençlik hareketi içindeki konumlanışına dair başlıklar konuşulup tartışıldı. Bunların yanında meslek liseleri, imam hatip liseleri ve üniversiteler gündemleri de forum kısmında tartışıldı. GSB, bundan sonraki süreçte de bulunduğu bütün bölgelerde bu tip toplantılar yapmanın ilk adımını atmış oldu.

★ GSB
genç
Sosyalist
oku, okut

İLETİŞİM: sozveylem.com

FACEBOOK: Genç Sosyalistler Birliği-GSB

Şengal Katliamı ve Ezidi Soykırımı

Gül Azur

Ağustos ayı başından beri, Irak Şam İslam Devleti'nin (İŞİD), Irak Federal Kürdistan yönetimindeki Şengal'e girmesinin ardından, Ezidiler'in (ya da bizde bilinen isimleri ile Yezidi'lerin) katliam haberleri gelmeye devam ediyor. İŞİD Şengal'de Ezidi köylerini kuşattı ve Ezidileri Müslüman olmaya zorluyor. Karşı çıkanları öldürüyor. Bu katliamdan kaçabilenler Şengal dağlarında açlık ve susuzlukla savaşıyorlar. Susuzluktan ölen bebeklerin ve çocukların fotoğrafları uzun süre belleklerimizden silinmeyecek. Kadınların dramı ise daha farklı. İŞİD militanları kadınları öldürmüyor. Onları savaş esiri olarak yanlarında götürüyorlar, tecavüz ediyorlar. Bu yüzden Ezidi kadınlarının yanlarında hançer taşıdıkları, yakalandıkları zaman kendilerini öldürdükleri söyleniyor. Hatta kadınların topluca kendilerini öldürdükleri yolunda haberler de var. Bunlardan birisi şöyle :

“Biz kadınlar akşamları dağın içlerinde nöbetleşe uyuyorduk. Erkekler de dağın girişinde nöbet tutuyorlardı. Ve biz kararlaştırmıştık. Eğer İŞİD oraya da gelirse ve onlarla çatışmak için mermi biterse tüm kadınlar el ele verip uçurumdan atlayacaktık. Bunu yapan kadınlarımız da oldu. Yaklaşık 40 kadın İŞİD eline düşmemek için el ele verip kendini uçurumdan attı. Eğer onurlu bir yaşamımız yoksa yaşamamız bizim için hiçbir anlamı yok.” (YPJ saflarına katılan Ezidi Kürd kadınlar, Laleşîn ve Evîn kardeşlerin verdiği bilgi.)

İŞİD'in daha önce yaptığı katliamlar aklımızda. İnsanların kafalarını İslam adına, “ Allahu Ekber” naralarıyla kestiklerini daha sonra da kesik başlarla top oynadıklarını, ölülerin kalplerini çıkarıp yediklerini biliyoruz. Böyle olunca Ezidi kadınların davranışları çok anlamlı.

Sadece Sünni Müslüman olmadıkları için böyle bir kıyım uğrayan, kaderleriyle başbaşa bırakılan ve çoğumuzun bu kıyım dolayısıyla adını duyduğumuz Ezidiler kimler?

“Bunlar şeytana, güneşe, toprağa, ateşe tapıyorlarmış. O şeytan ki Allah'a başkaldırmış. Kim gördü şeytanı? Allah'ın huzuruna kim gitti? Bir yandan bakarsan, Yezidiler haklı. Var eden ve yaratan ki topraktır, güneştir, sudur, havadır. Yezidiler günde üç kere, bir sabah gün doğarken, bir kez de öğleyin, güneş tepedeyken, bir de gün batarken yönlerini güneşe dönerler, dualarını okurlar. Yüz yıllardır bu insanlar öldürüldüler, o kadar sürgün edildiler, o kadar işkence gördüler, o kadar aşağılandılar, gene de yılmadılar, tükenmediler. Şu insanoğlunda öylesine bir güç var ki tükenmiyor, çürümüyor, ölmüyor, toprak gibi, ışık gibi, su gibi. Ben yezidi değilim, ama onların direnme güçlerini, insanlıklarını, dostluklarını seviyorum, onların dirençlerine saygı duyuyorum. Onlar adam öldürmezler. Adam öldürenler Yezidilikten çıkarılırlar. Onlar savaşı bir toplu kıyım sayarlar. Savaşa katılmamak için direnirler. Yüzyıllardır kan revan içindedirler, durmadan durmadan kanları seller gibi akmıştır. Ottan başka yiyecek bulamamışlar, ama yürekleri ka-

rarmamış, sevinçlerini yitirmemişler, hangi koşul içinde olurlarsa olsunlar, yüce dağların kovuklarında kartallar gibi yaşamışlardır.”

Yaşar Kemal, “Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana” romanında Ezidileri böyle anlatır.

Ezidilik, Kürtçe konuşan Kürt etnisitesine dahil dini topluluğa verilen ad ve bu topluluğun Zerdüştlük ve eski Mezopotamya dinlerinden uzanan dini inançlarına verilen isim. Ezidiler, esas olarak Irak’ın Ninova bölgesi ile Ermenistan, Gürcistan, Suriye ve Türkiye ‘de yaşamaktalar. Toplam sayılarının 800 000 civarında olduğu tahmin ediliyor

“Ezidi” kelimesinin bu dinin tanrısı olan Azda kelimesinden türettiği iddia edilmektedir. Kürt dilinde “Tanrı” ismini karşılayan iki kelime vardır: Bunlar “Ezda” ve “Xweda”dır. Ezda beni yaratan, veren ve var eden anlamlarına gelmektedir. Xweda ise kendiliğinden var olan anlamına gelmektedir.

Kurucusu bilinmeyen Ezidiliğin , kökeninin Lübnanlı Şeyh Adi bin Musafir’e dayandığı rivayet ediliyor. Emevi hanedanı soyundan olduğu belirtilen Şeyh Adi, Bağdat’ta meşhur İslam alimi İmam Gazali’den ders almış bir sufi olarak biliniyor. Daha sonra Irak’taki Sincar (Şengal) bölgesine yerleşen Şeyh Adi’nin, Laleş Vadisi’nde 1162’de öldüğü ifade ediliyor.

Ezidilik sözlü bir din. Dini ritüeller nesilden

nesile sözlü olarak aktarılıyor. Ancak bazı kaynaklar Ezidiliğin “Mushaf-ı Reş” ve “Kitab-ı Cilve” adlı 2 kutsal kitabı bulunduğunu da söylüyorlar. Bu kitaplarda tek tanrı inancı vurgulanmakla birlikte peygamberlik inancı bulunmuyor. Ezidilikte ilahi dinlerde olduğu gibi peygamberlik sistemi yok. İnanca göre Tanrı, insanlara elçi göndermeksizin doğrudan bilgi verebilir ve isterse onları doğru yola sevk edebilir.

Bazı tarihi ve dini kaynaklara göre Ezidilik, ateş, güneş ve suyun kutsal sayıldığı bir inanç şekli. Bu inançta sonradan Ezidi olunmuyor. Bir Ezidi’nin başka bir dine geçmesi ise en büyük

günah olarak kabul ediliyor. Ezidilikte sözlü edebiyat, Kürtçe’nin Kurmanci lehçesinde kendini koruyor.

Ezidiler, sabah, öğle ve akşam olmak üzere günde üç defa dualar okuyor. Bunun dışında her yıl nisan ayının ikinci haftasında başlayan “Kırmızı Çarşamba” bayramından önce üç günlük oruç tutuluyor. Oruçluyken Müslümanlar gibi bir şey yemiyorlar. Irak’ın Duhok ile Musul kentleri arasında bulunan Laleş Vadisi’ndeki Şeyh Adi’in mabedine yapılan hac, Ezidiler için yapılması şart olan dini bir görevdir. Her Ezidi, ömründe en az bir kere 10 gün süren bu hacca gitmek zorundadır

Eskiden Şanlıurfa, Ezidiler’in kalesiydi. 1970’li yıllara kadar özellikle Urfa-Viraneşehir’de

yoğun olarak yaşayan ve sayıları 80.000'i bulan Türkiye Ezidileri, 1980'lerle beraber yurtdışına göç etmeye başlamışlardır. 1985 yılında 23.000'e inen sayıları, 2007 yılında 377'ye kadar (Urfa'da 243, Batman'da 72, Mardin'de 51, Diyarbakır'da 11 kişi) gerilemiştir.

Bazı tarihçiler, Ezidiler'in reddetmesine rağmen, Ezidiliğin kökenini Hazreti Muhammed'in torunu Hazreti Hüseyin ve beraberindeki 72 kişinin Kerbela'da şehit edilmesi emrini veren Emevi Sultanı Yezid'le ilişkilendiriyorlar. Bu yüzden aleviler "yezit" sözcüğünü küfür olarak kullanırlar.

Önce IŞİD'den kaçabilen sonra da Şengal dağlarında açlık ve susuzluktan kurtulabilen Ezidiler, Roboski yakınlarındaki Güniş Geçidi'nden Türkiye'ye giriyorlar. Sayıları on beş bini bulan Ezidi, 28 Aralık 2011'de 34 kişinin savaş uçakları tarafından vurularak öldürüldüğü bölgeden geçerek Roboski'ye sığınmaya devam ediyor. Önceki gün 3 bin 500 Ezidi, Roboski'ye sığınırken, askerlerin gaz bombasıyla müdahale ederek katliamdan kaçan aileleri engellemeye çalışması büyük tepki çekti. Suriye'den gelen sığınmacılara kucak açılırken Ezidiler, Müslüman olmadık-

ları için kendi kaderlerine terkediliyorlar.

Mezopotamya'nın en kadim halklarından biri Ezidiler. Tarih boyunca dini inanışları yüzünden kıyıma uğramışlar ve uğramaya devam ediyorlar. Yaşadıkları bölge Kürt yönetimine bağlı. Kürt yönetimi başlangıçta IŞİD'a karşı az da olsa direniş gösterdi, sonra her ne çıkarları vardır bilinmez, onlar da çekildiler ve Ezidiler'i kaderlerine ve katliama terkettiler. Yaşadığımız coğrafyada katliamlar yeni değil. Çok uzaklara gitmeye gerek yok. 6-7 Eylül 1955'de İstanbul'da yaşayan Rum ve Ermeniler'e yönelik saldırıların, tecavüzlerin acı izleri hala belleklerimizde. Pek çok

kilise, havra ve hatta mezarlıklar bile tahrip edilmiş, azınlıkların iş yerleri yağmalanmış, kadınlara tecavüz edilmişti. Bu olaylar sonrasında çok sayıda insan evlerini terk etmiş ve başka ülkelere yerleşmişlerdi.

İnsanların doğuştan getirdikleri inançları ya da kimlikleri yüzünden kıyıma uğramaları insanlık tarihi kadar eski. Bu zulüm ancak insanın insana kulluğu sona erdiğinde bitecek. Sınıflar arasındaki barış, halklar arasındaki savaş sona erdiği zaman...

Kaynak: <http://tr.wikipedia.org/wiki/Ezidiler>

Fatsa'dan Gezi'ye

Mustafa Özkan

Fatsa insanı, yalçın dağlar ve hırçın dalgaların etkisiyle olsa gerek, çabuk parlayıp, tez sakinleşen bir yapıya sahiptir. Fatsa tarihi, bilinen ve bilinmeyen birçok başkaldırıların yaşandığı güzelleme öyküleriyle bezenmiştir. Askerde sevgilisine göz koyanlardan hesap sormak için dağa çıkanlardan; yoksula zulmedenlerin zalimliklerine son vermek için isyan ateşi yakan insan öyküleriyle bilinir Fatsa.... Kem gözle bakılmaz kimsenin kadınına kızına.. Bakan cezalandırılır on yıllar yatma pahasına. Ama zalimlerin zalimliklerine son vermek için genellikle dağa çıkılır, zalimlerin sonu gelince teslim olmak yerine vurularak ölünür de. Öldürenlerin bile ağıt yaktığı bir efsane olur başkaldıranlar. Karadeniz dağları kolay kolay vermez kaçağı. Yemyeşil bir örtüyle kucaklar isyancıları.. Ama kalles muhbirler de vardır, hiç bir zaman jurnal verdiklerine bile yaranamayan.. İşte böyle bir yöredir bu sıralar suskun ve mağrur bekleyiş içinde bekleyen olan Fatsa....

1968 uyanışından önce Fatsa'da hesaplaşmalar, meydandaki kavlan ağacının dibinde olurdu. Pusuya düşene ağlanır, mertçe vuruşana methiyeler düzülürdü. Alevi'si, Sünni'si yaşayan ilçede birde, Türkü, Türk'ten daha çok milliyetçi olan Gürcü'sü vardı Fatsa'nın. Önemli bir çatışma olmamasına rağmen, bu gruplar kendi mevzilerinde yaşıyor gibi konumlanmışlardı. Aleviler Yavuz katliamlarının etkisiyle olsa gerek, ilçeye hakim,2 km'den geleni görebilecekleri, kartal yuvası Çullu'da yoğunlaşmış; Gürcüler ise Ka-

bakdağı ve çevresiyle anılır olmuştu. Her hangi bir vesileyle bir Türk ile Gürcü'nün uyuşmazlığı, nedeni ne olursa olsun, tüm Türk ve Gürcüleri ilgilendiriyordu. Alevi inançlarına kabaca saldırılar dışında fazlaca karışan yoktu, çünkü inançlarını evlerinin dışına taşıyamıyorlardı. Kadın erkek ilişkileri bildik Karadeniz insanında olduğu gibi erkekler bir iş tutar, kadınlar her işi yapar geleneği idi.

İşte bu ortamda Başta Fikri Sönmez olmak üzere, arkadaşları Fatsa'da önce TİP, sonrada Dev- Genç saflarında yer almış birer halk kahramanlarıdır. Efsane bu sefer bireysel ilişkilerden kopup, toplumsallaşmıştır. Mahir Çayan ve yoldaşlarının Karadeniz'e açılmasına vesile olan Fikri Sönmez, onların katledilişlerinden sonra, işkencelerden geçip 1974 affıyla dışarı çıkmıştır. Fikri Sönmez ilkokuldan sonra terzi çırağından ustalığa terfi eden bir emekçidir. Bu da o yıllarda az olsalar da toplumun her kesimine hitap eden bir devrimci insanlar figürü olduğunun göstergesidir aslında.. Ve bu tür insanlar işkence tezgahlarından sonra kenara çekilip nadim olma yerine, savaşıma bıraktığı yerden devam eder... Bu tüm örgütler için böyledir. Özellikle işçi sınıfı ve emekçi yığınlarına dayanan üye profiline sahip örgütlenmeler yaşama devam ederken, günlük işlerle uğraşan cengaverler yetiştiren örgütler ya yok olmuşlar, ya da oldukları yerde saymaya devam etmişlerdir... Fikri Sönmez bu yapısından dolayı, bildik militan devrimcilerden değildir. Daha çok içinden çıktığı halka benzeyen ve dolayısıyla onun istemlerini iyi algılayan bir

kişiliktir. Elbette başarılarında bağlı bulunduğu DEV-YOL'un önemi az değildir.

Fatsa, bu örgütlülük sayesinde, Aleviliği, Sün-niliği, Türklüğü, Gürcülüğü unutup, devrimciliği veya karşı devrimciliği öğrenmiştir. Fatsa'da yaşamak için devrimci olmak veya olmamak önemli değildir, önemli olan kimseye zulmetmemektir aslında. Fatsa'da özellikle faşistlerin olmamasının asıl nedeni, baskılardan ziyade, korkulardan kaynaklanmaktadır. O yıllar Fatsa'da oturup tartışılmayacak hiç bir konu yoktur aslında...Yer yer bazı heyecanlı gençlerin fevri davranışları ve provokatörlerin provokasyonları dışında Fatsa öyle anlatıldığı gibi kan gövdeyi götüren bir yer de değildi. Kavlan ağacı dibinde sıradan cinayetler de işlenmiyordu artık.. Gürcüler biraz mesafeli duruyorlardı. Çünkü gün gelir devlet hesabını sormaya kalkışır, bir de farklı bir halk oldukları anlaşılır diye...Türk milliyetçiliğine heveslenenler onlarda daha çoğunluktaydı. Ama her şeye karşın büyük bir taraftar toplamıştı DEV-YOL Fatsa'da...Halk desteğini de ardına alarak. Yalnızca karaborsacılar, katiller, faizden para kazanan tefecilerin işine gelmiyordu bu yaşam biçimi. Bu örgütlenmeler sürerken Fatsa'nın belediye başkanının ölmesi nedeniyle ara seçimler yapıldı ve14 Ekim 1979'da Fikri Sönmez belediye başkanı seçildi..

Fikri Sönmez Başkan seçildikten sonra belediye tek başına yönetme yerine komitelerle yönetmeye başladı. Komiteleri mahalleler seçiyor, seçilenlerin kimliği pek de önemsenmiyordu. Nasılsa, yanlış yapan görevden geri çağrılabilirdi. Bildiğim kadarıyla yanlış yapan da, geri çağrılan da olmadı. Bildik belediyecilik faaliyetleri, özellikle ünlü çamura son kampanyaları gönüllülük temelinde imece usulüyle yapılıyordu. Bu imeceye yalnızca Fatsalılar değil, herkes katılıyor, katılanlar da imece usulü konuk ediliyordu. Fatsa özel bir toplumsal yaşam denemesine başlamıştı artık. Belediyecilik faaliyetlerinin dışında, toplumsal ilişkiler de çözüme kavuşuyordu artık. Örneğin, Ocak - Şubat aylarında halka yüksek faizli para verip, fındık zamanı fındığına el koymalara son verilmişti. Halk ise isten-

memesine karşın ihtiyaçlarda kullanılması için gönlünden koptuğunca fındık başta olmak üzere fonlara yardımlar sağlıyordu. Yokluklar ülkesi Türkiye'nin Fatsa'sında, depolar açılmış, ürünlerin değeriyle halka satılması zorunlu hale getirmişti. Küslükler büyük bir hızla halledilmeye başlanmıştı. Koca dayaklarını sonlandırmak için kadınlar ön plana çıkarılmış; öz güven aşılanmıştı. En önemlisi de Fikri Sönmez'in bir yanı Gürcü oluşu nedeniyle Gürcü halk üzerinde de etki oluşturmuştu. Aleviler zaten Fikri Sönmez'in yoldaşydı... İşte Faşist çetelerin ülkeyi kan gölüne döndürdüğü o yıllarda, yörede olaylar olmadığı halde, sanki siyasi cinayetlerin had safhada olduğu, insanların birbirlerini boğazladığı bir yer gibi gösteriliyordu Fatsa. Onun içindir ki 12 Eylül öncesi temizlik istiyordu paşalar ve maşalar... 8 Temmuz da asker sevk edildi, askerlerin bir bölümü yöreyi bilen muhbirlerdi. Vali zaten bildik Ordu valisi.. Reşat Akkaya..11 Temmuz'da saldırı başladı. Kaçabilen kaçtı.. Fikri Sönmez dahil bir çok insan tutuklandı. Et Balık Kurumunun dili olsa da konuşsa.. Böylece 12 Eylül faşist diktatörlüğüne varıldı. Dağda güz yapraklarının bile ele vermediklerini muhbirler gösterdi... Çatışmalar.. Ölü ve yaralı ele geçirmeler.. Yaralılara insanlık dışı işkenceler.. Çözülenler.. Direnenler.. Ama hep yarattıklarının korunup korunmadığını merak edenler..Yok olduğunu duyunca, görünce bir kat daha kahrolanlar..

İşte böyle bir deneyimdir Fatsa.. Ama önemli bir deneyimdir...Bizler iyi niyetimiz ve tüm çabalarımıza rağmen oluşturduğumuz güzel şeyleri savunabilmemiz için onu koruyacak mekanizmayı kuramadığımız sürece, gelirler alırlar. Çamurları yok etmek için bizimle yarışan halkımız güç karşısında geri çekilmekten bile öteye geçebilir. Tüm iyi şeyleri, öyle bir karalarlar ki, karalamalara inanlar bile şaşar kalır. Sonunda Fikri Sönmez, özgürleştirmek için uğraştığı ülkesinin bir parçasında uygulamaya koyduğu özgürlüğü tam yaşayamadan, zindanlarında tutsak edilir. Ve tutsak olarak yıldızlara uğurlanırken bile ölüm törenine müdahale edildi. bir avuç korkusuz insan ve yüzlerce çok özel timin hazır olduğu bir tören yapıldı ..Tefeciden kurtardığı Dursun cesa-

“Portakal Devriminden” 2013’e Ukrayna

—Murat Çakır

2 1 Kasım 2013 tarihinde devlet başkanı Viktor Yanukoviç’in AB ile imzalanan Ortaklık Antlaşmasını dondurduğunu açıklamasından sonra Ukrayna’da başlayan olayları irdeleyen bir makalenin başında, bundan 106 yıl önce Rosa Luxemburg’un »on beş – yirmi küçük burjuva entelektüelciğinin (...) kaçıklıklarından ve kendini beğenmişliklerinden başka bir şey olmayan« Ukrayna milliyetçiliğinin »uğursuz rolüne« dikkat çektiğini anımsatmakta yarar var. [1]

Gerçekten de Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra, 1991 yılında ilk kez »ulus devlet« biçimini alan Ukrayna’daki tarihsel gelişme, »ulus« ve »ulus devlet« konstrüksiyonlarının suniliğini ve »ulusal tarih« söyleminin içi boş laf salatasından ibaret olduğunu kanıtlamasının yanı sıra, güncel Ukrayna krizinin arka planını görmeye de yardımcı olmaktadır. Bu açıdan »Ukrayna ulusu« bir malsaldir diyerek, Ukrayna’yı masaya yatırmaya başlayalım.

Aslına bakılırsa 46 milyonluk nüfusa sahip olan Ukrayna tam anlamıyla bir milliyetler

mozaigi. Günümüzde de Beyaz Rus, Rus ve Ukrayna milliyetleri nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturlarken, geri kalan kesimi Bulgarlar, Ermeniler, Kırım Tatarları, Lehler, Macarlar, Moldovyalılar ve Yahudiler oluşturuyor – Burada Ekim Devrimi sonrasında Rusya’da gerçekleşen Yahudi Pogromlarının ezici çoğunluğunun, 1919’da Ukrayna milliyetçiliğinin babası sayılan, Bolşevik düşmanı Symon V. Petljura (1879-1927) komutasındaki Ukrayna Ordusunun hakim olduğu bölgelerde vuku bulduğunu vurgulamak gerekiyor. [2] Ukrayna Ordusu 1919 yıllarının ilk haftalarında, Kızıl Ordudan kaçarken Berdiçev, Şitomir ve Prokurow kentlerinde bir kaç saat içerisinde yaklaşık 1.700 Yahudi’yi katletmişti. Bugünkü Ukrayna milliyetçileri de Petljura’nın geleneğinden uzaklaşmadılar. En önemli özelliklerinden birisi, antisemitik olmalarıdır.

Diğer yandan Ukraynaca, aynı Rusça ve Lehçe gibi Doğu Slav Dil Grubuna aittir. Rusça ile Ukraynacanin kelime hazinelerinin üçte ikisi aynıdır. Aradaki farklar, günümüz Türkiye’inde konuşulan Türkçe ile Azerice arasındaki farklardan büyük değildir. Ukray-

na'daki Rusça konuşan nüfus, ki sadece Doğu Ukrayna'da 15 milyon yaşıyor, Beyaz Rusya ve Rusya ile ortak tarihleri olduklarına inanırken, Ukrayna milliyetçileri Ukrayna'nın kendi »asil« tarihi olduğunu iddia ediyorlar. Zaten Ukrayna'daki krizin temel ihtilaf kaynaklarından birisi de burada yatmaktadır.

ABD menşeli »Portakal Devrimi«

Batı medyasının daha sonraları »Portakal Devrimi« olarak nitelendireceği 2004 başkanlık seçimlerinde Ukrayna Merkez Bankası başkanı Viktor Yuşçenko ABD'nin desteğiyle aday olmuştu. Yuşçenko ABD'ndeki Neoconların aradığı adamdı. Merkez Bankasının başındayken IMF'nin »şok terapilerini« uygulamış ve dayatmalarının yerine getirilmesini desteklemişti. IMF'nin 1994'de dayattığı program neticesinde genç Ukrayna'nın neoliberal dönüşümü büyük bir ivme kazanmış ve 1998 yılına gelindiğinde ücretler 1991'e nazaran yüzde 75 azalmıştı. Yuşçenko, bir kaç gün içerisinde ekmek fiyatının yüzde 300, elektrik birim fiyatının yüzde 600 ve otobüs-tramvay biletlerinin yüzde 900 pahalılaşması ile başlayan programın en önemli savunucusuydu.

Yuşçenko'nun ABD ile olan ilişkilerini sağlayan en önemli kişi, Chicago doğumlu bir ABD vatandaşı olan eşiydi. Katerina Yuşçenko Reagan ve (baba) Bush hükümetlerinde çalışmış ve Ukrayna'ya »US-Ukraine Foundation« temsilcisi olarak gelmişti. Bu vakfın yönetiminde ise dönemin (özellikle George W. Bush yönetiminin) en etkin cumhuriyetçi şahinlerinden Grover Norquist oturmaktaydı. Ukrayna'nın NATO ve AB üyesi olmasını savunan Yuşçenko'nun şahsında bulunan başkan adayı, Neoconlar için tam anlamıyla biçilmiş kaftandı.

II. Dünya Savaşı sonrasında kurulan ve ABD ordusuna danışmanlık yapan »Research

and Development Corporation« (RAND) adlı düşünce kuruluşu, [3] Washington'daki tanınmış »Rock Creek Creative« reklam şirketiyle birlikte Yuşçenko'nun seçim kampanyasını örgütlediler. RAND, arı sürülerinin hareketlerini araştırmış ve sonuçlarını yeni kitle iletişim araçlarına uyarlayarak, rejim değişikliği taktiği olarak sivil protestoların nasıl örgütleneceğine dair konseptler hazırlamıştı. Aynı şekilde renklerin kitle psikolojisi üzerindeki etkisini araştırmış ve reklam ajansına portakal renginin seçim kampanyasında kullanılmasını görevini vermişti. Nitekim Yuşçenko'nun web sayfasından, flama ve posterlere kadar bütün propaganda malzemelerinde portakal rengi kullanılıyor ve Batı basını »Portakal Devrimi« icat ediyordu.

RAND'ın geliştirdiği kampanyanın koordinasyonunu ise, daha önce Özbekistan'da görev yapıp (Afganistan savaşı için büyük önem taşıyan ABD üssünün kurulmasında rol oynamıştı), 2003 Mayıs'ında Ukrayna ABD büyükelçiliğine getirilen John Herbst üstlenmişti. 2004 Ekim ve Kasım'ında yapılan seçimlerde Yanukoviç az farkla Yuşçenko'nun önünde olunca ve seçimlere hile karıştırıldığı iddiaları ortaya çıkınca, olaylar patlak vermiş ve 26 Aralık 2004'de tekrarlanan seçimleri Yuşçenko kazanmıştı. [4]

O günlerde Pravda gazetesi, ABD yönetiminin Ukrayna seçimleri için 20 milyon Dolar harcadığını belirtiyordu. Sahiden de George Soros tarafından finanse edilen »Open Society Institute«, CIA başkanı James Woolsey'in yönetiminde olan »Freedom House«, »National Republican Institute«, »National Democratic Institute« ve »US-Ukraine Foundation« gibi ABD'li »sivil toplum örgütleri« Ukrayna seçimlerinde olağan üstü gayret sarf etmişlerdi. Toplam 12 bin Batılı seçim »gözlemcisinin« çoğunluğu ABD'li »sivil« örgütlerden gönderilmişti.

2005 Ocak'ında başkan ilân edilen Yuşçenko'nun ilk icraatı, Avrupa'ya giden Rus doğal gaz boru hattını kapatmak oldu. Ardından neoliberal dönüşüm adımlarını hızlandırdı ve ABD'ye yakın duran Gürcistan başkanı Michail Saakaşvili ile işbirliğini derinleştirdi. Beş yıllık Yuşçenko iktidarında Ukrayna hızla iktisadî ve siyasî kaosa sürüklendi. Nitekim 2010 başlarında yapılan başkanlık seçimlerinde »Portakal Devriminin« pohpohlanan »kahramanı« Yuşçenko, sadece yüzde 5,45 oy alabildi ve siyaset sahnesinden silindi. [5]

Ukrayna'nın jeopolitik önemi

Ukrayna, ki sadece haritaya bakmak bunu görmek için yeterli olur, ABD'nin iki kutupluluğun sona ermesinden bu yana sürdürdüğü küresel stratejiler için kilit önem taşıyan ülkeler arasındadır. ABD, »Full Spectrum Dominance« adlı programı ile Rusya'yı müttefik ülkelerle kuşatmayı ve Rusya'nın askerî gücünü zayıflatmayı, hatta mümkünse tamamen bertaraf etmeyi hedefliyordu. Plan, Polonya'dan Ukrayna ve Gürcistan'a kadar NATO üyesi ülkelerden oluşan bir yayı öngörmekteydi. Nitekim 1999'da Polonya, Çek Cumhuriyeti ve Macaristan, 2004'de Bulgaristan, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Slovakya ve Slovenya, 2009'da ise Arnavutluk ve Hırvatistan NATO üyeliğine alındılar. [6]

Ukrayna aynı şekilde Rusya'nın stratejik çıkarları için de büyük önem taşıyordu (ve hâlen taşıyor). Rusya'nın Karadeniz filosunun ana karargâhının 1783'den beri Sivastopol'de olduğu biliniyordur. Ukrayna, »ulusal« bağımsızlığını kazanmasının ardından Rusya ile imzaladığı ikili antlaşma ile Rus deniz kuvvetlerine Sivastopol ve Odesa limanlarını kullanma hakkını vermişti. Bu önemli antlaşma 2017'de yenilenmek zorunda. 2008 Ağustos'unda Rusya ve Gürcistan arasında beş gün süren »Kafkasya Savaşı« esnasında Yuşçenko verdiği bir demeçte, ikili antlaşmayı »süresinden önce

feshetmeyi düşündüğünü« açıklamıştı.

Ama »Kafkasya Savaşı« Gürcistan'ın NATO'ya üye edilme planlarını suya düşürdü. Çünkü Rusya'nın doğal gazına gereksinimi olan AB, özellikle Almanya, Gürcistan'ın »NATO üyeliği için yeterince olgun olmadığı« gerekçesiyle, desteğini çekmişti. Buna rağmen Rusya ve Orta Asya'dan Avrupa'ya nakledilen doğal gaz ve petrol boru hatlarının yüzde 80'inin Ukrayna'dan geçmesi gerçeği ve Yuşçenko'nun boru hatlarını kapatarak Rusya-Ukrayna arasında derin bir krize yol açmış olması, AB'nin Ukrayna ile olan ilişkilerini derinleştirmesine yol açtı.

Diğer yandan Ukrayna, bilhassa Doğu Avrupa için devasa bir tahıl ambarı konumunda. Ukrayna topraklarının yüzde 56'sını oluşturan ve »Çoronozem« olarak adlandırılan »siyah topraklar« dünyanın en verimli arazileri olarak kabul edilmektedir. [7] Dnjepr ve Dnjestr nehirleri arasındaki bölge, »siyah toprakların« 500 kilometrelik bir genişliği bulmasıyla dünyada emsalsiz bir tarım arazisini oluşturmaktadır. Bu nedenle Ukrayna, ABD ve AB'nin ardından ve Rusya ile Kanada'nın önünde dünyanın üçüncü büyük tahıl ihracatçısı olabilmektedir. Monsanto, Cargill, AMD ve Kraft Foods gibi uluslararası gıda tekellerinin Ukrayna ilgisi ve önce Yuşçenko, ardından diğer Batı taraftarı siyasî grupları desteklemelerinin ardında bu gerçek yatmaktadır.

Ancak bu bölge, yani Doğu Ukrayna, ağırlıklı olarak Rus milliyetinin yaşadığı ve Ukrayna'nın en yoğun nüfuslu bölgesidir. Aynı zamanda kömür, çelik ve metal sanayileri ile üniversitelerin yoğunlaştığı bir merkezdir. Ukrayna milliyetçiliğinin en az etkin olabildiği bu bölgede, özellikle Donbass Havzasında zengin hammadde kaynakları bulunmaktadır. Sadece Donbass Havzasında 109 milyar ton kömür, doğal gaz ve petrol rezervlerinin bulunduğu tahmin edilmektedir. Kısacası Ukray-

na, uluslararası tekellerin gözlerini diktikleri önemli bir hammadde pazarı ve Avrasya'nın hakimiyetine açılan ciddi bir piyasa kapısıdır.

Ukrayna'nın jeopolitik, jeostratejik ve jeoe-konomik önemi, George W. Bush yönetiminin Yuşçenko'yu büyük bir çaba ile desteklemesi-nin temel nedenidir. Yuşçenko, ülkesinin neo-liberal dönüşümünü hızlandırmanın yanı sıra,

Ukrayna'yı NATO üyesi yapacak ve böylece ABD'nin Rusya'yı (ve uzun vadede Çin'i de) kuşatma planının gerçekleşmesine önemli bir katkı sunacaktı. Ancak, gene ABD yardımıyla (»Gül Devrimi«) iktidara gelen Saakaşvili'nin Güney Osetya ve Abhazya'yı fethetmeye kalkışması, ama bir kaç gün içerisinde Rus ordusu karşısında büyük bir bozguna uğraması, bu planın sonunu hazırlayan ilk adım oldu. Rusya başa-rılı bir taktik uygulamış ve AB ülkelerinin Gürcistan

veya Ukrayna'nın NATO üyelikleri için Rusya ile askerî bir ihtilafı göze alamayacaklarını iyi hesaplamıştı.

Yanukoviç dönemi

17 Ocak ve 7 Şubat 2010'da yapılan başkanlık seçimleri, Ukrayna'daki toplumsal bölünmeyi açık bir şekilde kanıtlıyordu. Rus

milliyetinin yaşadığı Doğu Ukrayna'da Viktor Yanukoviç, Batı Ukrayna'da ise Julija Timoşenko birinci sırayı alıyorlardı. Nitekim seçimleri Yanukoviç yüzde 48,95 oyla, yüzde 45,47 oy alan Timoşenko'nun önünde kazandı. Yanukoviç 25 Şubat 2010'da başkanlık yeminini okudu.

Batı basını Yanukoviç'i »Moskova'nın

O günlerde Pravda gazetesi, ABD yönetiminin Ukrayna seçimleri için 20 milyon Dolar harcadığını belirtiyordu. Sahiden de George Soros tarafından finanse edilen »Open Society Institute«, CIA başkanı James Woolsey'in yönetiminde olan »Freedom House«, »National Republican Institute«, »National Democratic Institute« ve »US-Ukraine Foundation« gibi ABD'li »sivil toplum örgütleri« Ukrayna seçimlerinde olağan üstü gayret sarf etmişlerdi. Toplam 12 bin Batılı seçim »gözlemcisinin« çoğunluğu ABD'li »sivil« örgütlerden gönderilmişti.

kuklası« olarak nitelendirse de, ilk resmî ziyaretini Brüksel'e yapan Yanukoviç, ekonomi politikalarında Yuşçenko'dan farklı bir siyaset izlemeyeceğini göstermişti. Ancak Yuşçenko'dan farklı olarak ülkeyi, ki destekçisi olan Ukraynalı oligarkların isteği doğrultusunda, hem AB ile, hem de Rusya ile uyumlu bir ilişki içinde tutma sinyalini vermiş, ama aynı zamanda Ukrayna'nın NATO üyesi olma sürecini bitirmişti.

Yanukoviç ayrıca Rusya'ya Ukrayna

limanlarını kullandıran antlaşmayı uzatmayı istediğini de vurguluyordu.

Yanukoviç'in başkan olmasıyla ABD'nin Rusya'yı müttefik ülkelerle kuşatma stratejisine büyük bir darbe vurulmuş oldu. Gürcistan'ın NATO üyesi olamaması, Beyaz Rusya başkanı Aleksander Lukaşenko'nun Ukrayna ve Gürcistan benzeri bir »ithal devrime« olanak tanı-

maması ve sonucunda Ukrayna'nın nötrale edilışı, orta vadede Rusya'nın lehine olan bir jeopolitik konstellasyonu ortaya çıkartmıştı.

Dahası, Yanukoviç Batının en önemli silahlarından olan Julija Timoşenko hükümetini istifaya zorlamıştı. »Doğal gaz prensesi« olarak adlandırılan Timoşenko, Yuşçenko döneminde başbakan olmadan önce, Ukraynalı enerji tekelini »United Energy Systems«in yönetim kurulu başkanıydı. Rusya, Timoşenko'nun gerek şirketin başındayken, gerekse de başbakanlık döneminde büyük miktarda çalıntı Rus doğal gazını Batıya sattığı ve yolsuzluklara bulaştığı suçlamasını yapıyordu. Alman basını ise 2007'de Timoşenko'nun yüzlerce milyon Dolarlık mal varlığına dikkat çekmekteydi. 1960 doğumlu Timoşenko'nun 1992 yılında doğal gaz ve petrol sektöründe iş hayatına atıldığı düşünülürse, bu kadar kısa zamanda böylesi bir mal varlığına sahip olabilmesi, yolsuzluk suçlamalarının gerçeğe yakın olduğunu göstermektedir. Nitekim Ukrayna başsavcısı 20 Aralık 2010'da görevini suiistimal ve yolsuzluk suçlamasıyla dava açmış ve mahkeme Timoşenko'yu 11 Ekim 2011'de görevini suiistimal etmekten yedi yıl hapse mahkum etmişti.

Diğer yandan Yanukoviç'in de pek temiz yakalı olduğu söylenemez. Yanukoviç'in en önemli destekçileri hâlen Ukraynalı oligarklar. Ukrayna'nın en zengin adamı olduğu söylenen Rinak Ahmetov ve »RosUkrEnergy« tekelinin sahibi Dimitri Firtash gibi Ukraynalı milyarderler, önemli bir rakipleri hâline gelmiş olan Timoşenko'ya karşı (Timoşenko başbakanlığı döneminde Firtash'ın ticari faaliyetlerini yasaklamıştı) Yanukoviç'i desteklemişlerdi.

Nitekim Yanukoviç yeniden iktidara gelmez kapitalist restorasyon ve neoliberal dönüşüm politikalarına hız kesmeden devam etti. AB ile yapılan antlaşmalarla dikte edilen

tasarruf tedbirleri ile halkın yoksullaşması had safhaya ulaştı. 2012 parlamento seçimlerinden başkanı olduğu »Bölgeler Partisinin« zaferle çıkmasından ve Rusya'nın malî yardımlarını artırmasından sonra, AB ile olan ilişkileri revize etmeye başlayan Yanukoviç, bu politika-sıyla ülke ekonomisinin yüzde 85'ini kontrol eden oligarkların bir kesiminin tepkisini üzerinde topladı.

Batı yeniden sahnede

Aslına bakılırsa 2013 sonunda başlayan ve Batı basını tarafından »spontane eylemler« olarak lanse edilen olaylar, »Portakal Devriminden« bu yana mütemadiyen devam ettirilen bir kampanyanın sonuçlarıdır. Kampanya Yuşçenko başkanlığında ve Timoşenko hükümeti döneminde Batı yanlısı politikalar, yolsuzluklar ve yoksullaşmadan bunalan Ukrayna halkı tarafından reddedildiğinden, başarısız olmuştur.

ABD ve AB bu duruma Ukrayna'nın toplumsal bölünmüşlüğü ile Ukrayna milliyetçiliğini kullanarak yanıt verdiler. Timoşenko'nun partisi, Alman CDU'sunun politik vakfı olan Konrad Adenauer Vakfı'nın desteğini alan eski boksör Vitali Kliçko'nun kurduğu parti ve bilhassa Batı Ukrayna'da yoğun taraftarı olan faşist »Özgürlük Partisi« [8] ABD ve AB'nin sıkı işbirliğine girdiği siyasal formasyonlar oldular. Bu partiler, 2012 seçimlerinden sonra parlamento çalışmalarını engellemek için her oturumda kavga çıkartıyorlardı. Aynı zamanda birlikte örgütledikleri »Ukrayna uyan« kampanyası çerçevesinde, çeşitli kentlerde protesto mitingleri düzenlemeye başladılar. Başlangıçta az sayıda insanın katıldığı mitinglerin en büyüğü 2013 Mayıs'ında 50 bin kişilik Kiev mitingi oldu. Mitingler genellikle Ukrayna'nın AB üyesi olmasını isteyen talepler çerçevesinde örgütleniyordu, ama yolsuzluk ekonomisine duyulan tepkilerin etnikleştirilmesi ile birlikte, milliyetçi ve faşist

akımların etkisi altına giriyorlardı.

Protestoların giderek kitleselleşmesinin nedeni ise ülkenin içine düştüğü derin ekonomik krizdi. Ekonomik durgunluğun, hatta gerilemenin yanı sıra borçlanma ve cari açık önemli ölçüde artıyor, ücretler ise sürekli düşüyordu. Bu gelişme bugün de derinleşerek devam etmekte. Zaten bu nedenle milyonlarca Ukraynalı yıllardan beri yurt dışında (Rusya’da inşaat sektöründe, Polonya’da meyve bahçelerinde veya İtalya’da sağlık alanında) çalışmak zorunda kalmıştı. Doğal olarak hükümete yönelik olan tepki, AB’ci mitinglerin kitleselleşmesine neden oluyordu.

Ülke böylesi bir durumdayken Rusya, hükümet üzerinde AB Ortaklık Antlaşmalarını feshetmesi için baskı kurma amacıyla Ukrayna’nın Rusya’ya yönelik ihracatını zorlaştıran bir dizi tedbirler aldı. Keyfi gümrük kontrolleri ve Ukrayna ürünlerine getirilen yeni yükler, Ukrayna hükümeti ve halkına, ülkenin Rusya’ya ne denli bağımlı olduğunu gösteriyor, bu da özellikle Batı Ukrayna’daki Rus karşıtı milliyetçi akımları destekleyen bir toplumsal iklime yol açıyordu. Diğer yandan AB ile yapılan Ortaklık Antlaşması da daha çok AB lehine olan adımları içermekteydi. 800 sayfayı bulan antlaşma, Ukrayna vatandaşları için vize kolaylığını bile öngörmezken, Ukrayna yasalarının olduğu gibi AB hukuk çerçevesine uyarlanmasını ve sermaye ile ürün trafiğinin tek yanlı olarak açılmasını dayatıyordu.

AB 2008’den beri Ukrayna’nın AB’ne yakınlaştırılması siyasetine ağırlık vermişti. Bunun için bir »AB Doğu Komşuluk Politikası« icat edilmiş, özel fonlar kullanıma açılmış ve »sivil toplum örgütlerine« proje paraları akmaya başlamıştı. Bu politikanın hedefi elbette Ukrayna’yı Rusya’nın etki alanından çekip, AB’nin etki alanına sokmaktı. Ancak Rusya da boş durmuyor, aynı şekilde etnik sorunları

kaşıyor ve tarihsel-coğrafi bağımlılığı kendi lehine derinleştirmeye çalışıyordu. İki taraf ta Ukrayna hükümetini, kendi tarafı için karar vermeye zorluyordu.

Sonucunda Yanukoviç, sınırları AB ürünlerine açmanın zaten zor durumda olan Ukrayna ekonomisini iflasa sürükleyeceğini görerek, anlaşılır bir karar aldı ve AB Ortaklık Antlaşmasını dondurduğunu açıkladı. Akabinde, 2013 Aralık’ında Rusya ile yapılan bir dizi ticaret anlaşması ve Rusya’nın kısa vadede 15 milyar Dolar değerinde Ukrayna devlet tahvili satın alması, bu karar için kolaylaştırıcı rolünü oynuyordu. Bu aynı zamanda 2015’de yapılacak olan başkanlık seçimlerine kadar devlet bütçesi için bir rahatlama anlamına da gelmektedir.

Yanukoviç’in aldığı ve protestoların başlamasına neden olan karar, her ne kadar AB’den uzaklaşma gibi görünse de, Yanukoviç ve Ukrayna sermayesi AB kapısını kapatmaya niyetli değil. Bir kere Ukraynalı oligarkların en büyük korkusu, Rusya’daki oligarkları kontrol altına alan Putin’in Ukrayna’da benzeri bir sürece yol açmasıdır. Diğer yandan nakit paralarının önemli bir bölümü Batı Avrupa bankalarında güvence altında. Aynı zamanda Yanukoviç’in kendisi de benzer bir durumda: 4 Ocak 2014 tarihli Junge Welt gazetesi, Yanukoviç’in oğlunun yaklaşık 600 milyon Dolarlık bir serveti biriktirdiğini ve akrabalarının da benzer bir zenginleşme içerisinde olduğunu bildiriyordu. Sonuç itibariyle, Yanukoviç de yolsuzluk ve zenginleşme konusunda selefi Yuşçenko veya rakibi Timoşenko’dan farklı değil.

Tekrar başa dönecek olursak: Ukrayna, çağımızın vebası milliyetçiliğin içten içe kemirdiği ve muhtemelen uzun bir süre etnik ihtilaflardan kurtulamayıp, küresel çıkar kavgalarının kurbanı olacak bir coğrafya. Ne »Maidan« meydanını dolduran kalabalık ve

öncüleri durumundaki milliyetçi partiler, ne Yanukoviç yönetimi ve destekçisi sermaye güçleri, ne de ABD, AB ve Rusya ülkenin demokratikleşmesi ve sosyal adaletin tesis edilmesiyle alakadarlar. Hiç birisi emekçi halkın içinde bulunduğu sefaleti düşünmüyor bile. Batı medyası ise, halkın haklı tepkilerinin üstünü örten aşırı milliyetçi ve faşizan gürültüyü duymak istemiyor, aksine bu gürültüyü »demokrasi talebi« olarak pazarlıyor.

Aynı şekilde protestoların sınıfsal bileşimi göz ardı ediliyor: 2013 Aralık'ında yapılan bir araştırma, protestocuların yüzde 40'ının kendilerini »akademik orta katmanlar« olarak nitelendirdiklerini, yüzde 18'inin üst düzey yönetici, yüzde 10'a yakın bir kesiminin »girişimci«, ama sadece yüzde 9'luk bir kesiminin işçi olduğunu ortaya çıkardı. Genel grev çağrısının yankısız kalması, çalışan kesimlerin meydanlardan uzak durduğunu gösteriyor. [9] Protestocuların ezici çoğunluğu ise Batı Ukraynalı. Şiddet uygulayanlar da faşist partilerin üyeleri.

Protestonun »önderleri« 2014 Ocak sonunda Münih'te yapılan ve silahlanma lobilerinin en önemli toplantılarından sayılan »Münih Güvenlik Konferansında« birer kahraman gibi karşılandılar. Yanukoviç yönetiminin »süt dökmüş kedi« olmadığı malum. Ama »protesto kahramanlarının« da birer demokrat olmadıkları çok açık. Sırtlarını kime yasladıkları ise belli: Aralarında ABD dışişleri bakanı John Kerry ve çok sayıda AB ülkelerinin bakanları ile uluslararası tekellerin temsilcilerinin bulunduğu salonda uzun uzun alkışlanan Kličko, toplantı sonrasında, »konferanstan şimdiye kadar olmadığı kadar güçlenmiş olarak ayrılıyorum, çünkü dostlarımın desteğini aldım« diyordu. [10]

Ukrayna'daki güncel gelişmelerin nasıl bir yol alacağı henüz belli değil. Yanukoviç istifaya veya tüm partilerden oluşan bir hükümet

kurmaya zorlanabilir veya başkanlık seçimlerini öne çekerek, iktidarını korumaya çalışabilir. Ama öyle ya da böyle; tek belli olan, milliyetçiliğin ve sermaye devletinin tüm milliyetleriyle Ukrayna halkının geleceği ile ilgili olarak uğursuz bir rol oynamaya devam edecekleridir.

[1] Rosa Luxemburg: »Rus Devrimi Üzerine«, alıntı: Jörn Schütrumpf tarafından derlenen »Rosa Luxemburg ya da: Özgürlüğün bedeli« başlıklı çalışmadan, Karl Dietz Verlag, Berlin 2008, S. 71.

[2] Bkz.: http://de.wikipedia.org/wiki/Geschichte_der_Juden_in_Russland

[3] Bkz.: de.wikipedia.org/wiki/RAND_Corporation

[4] Bkz.: http://de.wikipedia.org/wiki/Präsidentswahlen_in_der_Ukraine_2004

[5] Bkz.: http://de.wikipedia.org/wiki/Präsidentswahlen_in_der_Ukraine_2010

[6] Bkz.: <http://de.wikipedia.org/wiki/NAATO-Osterweiterung>

[7] Bkz.: http://de.wikipedia.org/wiki/Geographie_der_Ukraine

[8] Özgürlük Partisi ile ilgili daha geniş bilgi için bkz.: Vitali Atanassow, »Ukrayna Özgürlük Partisi'nin üç kaynağı – Milliyetçilik, yabancı düşmanlığı ve sosyal sorun« başlıklı makale. Alıntı: Murat Çakır (Derl.), »Neoliberalizmin egemenlik aracı: Sağ Popülizm – Avrupa'daki sağ popülist parti ve hareketler«, 2012, S. 49-54, <http://www.kozmopolit.com/sagpop1.pdf>

[9] Bkz.: <http://jungewelt.de/2014/01-06/020.php>

[10] Bkz.: <http://www.spiegel.de/politik/ausland/ukraine-klitschko-auf-der-muenchener-sicherheitskonferenz-a-950607.html>

İslam Devleti: ABD'nin Yarattığı canavar

Köktendinciliğin yükselişi, kesinlikle ABD emperyalizminin her zaman önemli bir rol oynadığı modern bir olgudur. İslam Devleti bunun istisnası değildir.

Eski adı IŞİD olan İD - - İslam Devleti'nin cihatçı militanları vahşice kafirlerin kafalarını kesip yüz binlerce insanı güvenlikleri için kaçmaya zorlayarak, Suriye ve Irak'ta saldırılarını sürdürürken, Batı'da birçokları hala hızla tırmanan çatışmaları Sünniler ve Şiiler arasında bir mezhep kavgasına ya da Müslümanlarla diğer herkes -- İslam ve diğer dinler arasında, İslam ve inançsızlar arasında veya İslam ve modern dünya arasında bir çatışmaya indirgemekte çok istekli davranıyorlar.

Ancak, kendi uygulamaları ve ideolojik söylemleri bir yana, İslam Devleti'nin köktendinciliği aydınlanmamış bir dini geçmişten gelen bir tür barbar kalıntısı değildir. İslami köktendincilik Avrupa'da ortaya çıkmakta olan faşizm gibi, kesinlikle modern bir olgudur ve modern tarihte nereye bakarsak bakalım, Batılı güçlerin her zaman İslam köktendinciliğinin yükselişinde önemli bir rol oynadığını görebiliriz. İslam Devleti bir istisna değildir.

İslam Devleti'nin cihatçıları ve daha önce ortaya çıkmış olan gruplar ilk olarak Irak'ın

Jerome Roos, ROARMAG.org

ABD öncülüğünde saldırıya uğraması ve işgalinin bıraktığı boşlukta ön plana çıktılar. ABD 2003'te Saddam Hüseyin'i devirdiğinde, devlet aygıtını sadece onun Baasçı müttefiklerinden temizlemekle kalmadı, Saddam'ın kendisinin de bir parçası olduğu bütün Sünni azınlığı tasfiye etti. En dramatiği de, çoğunluğu Sünni olan ordunun büyük kısmı, savaş deneyimine sahip binlerce öfkeli genç erkeği, hiçbir ödeme yapılmadan ve ülkenin Şiiler'in egemen olduğu, ABD destekli yeni siyasi kuruluşu üzerinde herhangi bir anlamlı etkileri olmayacak şekilde bırakarak dağıtıldı.

O zamanlar pek çok gözlemcinin açıkça görebildiği gibi, ABD işgali böylece korkunç bir geri tepme için sahneyi hazırlamış oldu. Saddam'ın eski Sünni askerlerinin çoğu ABD işgaline karşı cihatçı isyana katılarak, El Kaide'ye - daha önce söz etmeye değer hiçbir gerçek etkisinin olmadığı bir ülke olan- Irak'ta yeni bir dayanak sağladılar. Arkasından yüz binlerce Iraklıyı öldüren ve daha çok radikalleşmeye zemin hazırlayan kanlı mezhep çatışmaları, Irak devletinin, işgal güçlerinin elinde istikrarsızlaşmasının nedeni değil, sonucu idi.

Gerçekten, ABD işgali ile Irak'ta İslami köktendinciliğin yükselişi arasındaki ilişki,

birçoklarının sandığından daha doğrudan bir ilişkidir. Geçen hafta, New York Times İD'nin, kendisini İslam dünyasının halifesi ilan eden acımasız lideri, Müslüman din adamı Ebu Bekir el-Bağdadi'nin özgeçmişini anlatan ilginç bir makale yayınladı. Makalede, "Bağdadi'nin yükselişinin her adımda ABD'nin Irak'a müdahalesiyle şekillendiği, – mücadelesini körükleyen ya da yükselmesine yol açan siyasi değişikliklerin çoğunun, doğrudan Amerikan'ın bazı eylemlerinden doğmuş olduğu kaydediliyordu."

ABD ordusu 2004 yılı başlarında Bağdadi'yi Felluce'de ilk kez tutukladığında, bir "sokak eşkiyası" olduğu düşünülmüştü. Fakat, Irak istihbarat servisi için Bağdadi'nin geçmişini araştırmış olan Iraklı akademisyen Hişam el-Hasimini'ye göre İslam Devletinin lideri bir ABD cezaevinde geçirdiği beş yıllık hapis cezası sırasında bir radikalleşme süreci geçirdi. Times, bu süreci şöyle anlatıyor: "Sapına kadar Iraklı" <olan Bağdadi'nin, Ç.N> " aşırı ideolojisi Amerikan işgalinin potasında bilenmiş ve işlenmişti."

Daha sonraki yıllarda, Bağdadi, çevresini - radikal İslamcı kimliğine sahip olmamalarına rağmen - Saddam'ın Baas partisinin eski üyeleriyle doldurdu ve kendi cihatçı ordusuyla, vergilendirdiği (veya gasp uyguladığı) bölgeleleriyle, Suriye'de (ve şimdi Irak'ta) ele geçirmeyi başardığı alanlardan gelen kendi petrol gelirleriyle ve kendi kontrolü altındaki bölgelerde giderek artan (yerel ulaşım ve dini eğitim gibi) kendi kamu hizmetleriyle, devlet benzeri bir yapı, isyancı bir hareket ve Irak'taki (İŞİD'in öncülü) El Kaide'nin kurulmasında radikal İslamcılarının kilit bir müttefiği olarak ortaya çıktı.

Ancak dünyanın İslam devletine duyduğu en hastalıklı hayranlık, onun yıldırım gibi ilerlemesi ve geçen Haziran ayında Irak'ın batısındaki vahşet kampanyasından kaynaklanmasına rağmen, - dünya büyük ölçüde öte yana bakarken - bu cihatçı grubun stratejik bir mevzi kazanarak, ılımlı İslamcı grupları tasfiye edip, ken-

di mevcudunu önemli ölçüde arttırdığı, Özgür Suriye Ordusunun kökünü kazıdığı, Kürt direnişini kuşattığı ve kendi kendine yeterli, devlet benzeri bir yapı olarak temellerini sağlamlaştırma çabalarında ve daha sonraki kampanyalarında yaşamsal önem taşıdıkları kanıtlanan çeşitli ek gelir kaynakları elde ettiği yer, Suriye oldu.

Bu arada İŞİD, Şii karşıtı kimliğini tüm dünyaya sergilerken, ABD'nin bölgedeki başlıca müttefiklerinden biri olan Suudi Arabistan'dan fazlaca cömert mali destek aldı. Diğer Körfez ülkeleri - Katar, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri - - de doğrudan ya da dolaylı olarak Suriye'de, resmi El Kaide'nin ülkedeki kolu ve İŞİD'dan sonra ikinci büyük hizip olan El-Nusra Cephesi gibi çeşitli aşırılık yanlısı grupların finanse edilmelerine katıldılar. Fakat üst düzey bir Katarlı yetkilinin doğruladığına göre, "İŞİD bir Suudi Arabistan projesidir." Uzun süre Ortadoğu muhabirliği yapmış olan Patrick Cockburn, "Suudi Arabistan'ın, üzerindeki kontrolü hızla kaybettiği bir Frankenstein canavarı yaratmış olduğunu" belirtiyor.

ABD'nin aşırılık yanlısı gruplara verdiği tarihsel destek– bunların en önemlisi Afganistan'da komünizme karşı mücadele eden mücahitlere sağladığı destek idi ve bu destek doğrudan Taliban ve El Kaide'nin yükselişinin önünü açmıştı -- göz önüne alındığında, ABD'nin İŞİD'in yükselişine doğrudan katkı sağlamış olması bir sürpriz değildir. Aslında, Cumhuriyetçi Senatör John Mc Cain de dahil olmak üzere ABD'nin önde gelen temsilcileri aktif bir biçimde Suriye muhalefetini desteklemeleri ve Esad'ı devirmeleri için müttefiklerine baskı yapmaktadırlar. Mc Cain en son Şubat 2014'de "Suudiler ve Prens Bandar ve bizim Katarlı dostlarımız için Tanrıya şükürler olsun," diye haykırıyordu. (Prens Bandar, Suudilerin İŞİD'in finansmanının arkasındaki irtibat noktası olduğu iddia ediliyor.)

Aynı zamanda, bölgedeki diğer bir önemli ABD müttefiki ve NATO üyesi Türkiye, Suriyeli isyancıların Türk topraklarından yarar-

lanmalarını sağladı ve Avrupa, Avustralya ve ABD'den gelen dışlanmış genç Müslüman erkeklerin oluşturduğu Batılı cihatçıların Suriye'deki yoldaşlarına katılabilmeleri amacıyla 500 millik sınırını açarak IŞİD için önemli bir aktarma noktası oldu. Sürekli dolaşan söylentilere göre Türkiye istihbarat servislerinin başkanı ve Başbakan Erdoğan'ın önemli bir sırdaşı olan Hakan Fidan ülkenin IŞİD'e sağladığı örtülü destekten bizzat sorumludur.

Büyük ölçüde Körfez finansmanı ve yabancı savaşçıların akın etmesiyle güçlendirilen, Türkiye'nin çok gerekli olan gerideki üssü ve

bir yıl sonra kendisini Irak'a geri dönmüş, kendi emperyal talihsizliklerinin doğurduğu aşırılık yanlısı bir düşmanın ilerlemesini önlemek için-- bir zamanlar sekiz yıllık işgal sırasında Irak ordusuna sağlamış olduğu ve batı Irak'taki terk edilmiş üslerde IŞİD'in eline geçen -- kendi tanklarını, kendi topçu silahlarını ve kendi zırhlı personel araçlarını bombalarken buluyor. ABD ve müttefikleri bir kez daha, artık kontrol edemedikleri bir canavar yaratmışlardır. Bir kez daha, bunu ortadan kaldırmayı denemek için savaşmak zorundadırlar. Ve bir kez daha, muhtemelen bu süreçten, daha da büyük bir karışıklık yaratmış olarak çıkacaklardır.

geçiş yolunu sağlaması ve Obama yönetiminin demokratik Suriye direnişini desteklemeyi reddetmesiyle IŞİD ılımlı muhalefeti hızla yok ederek Suriye devriminin son kalan mevzilerini ele geçirerek, güçlü bir şekilde Suriye'deki başlıca isyancı grup haline geldi ve kendisini, Irak'a yönelerek, herhangi ciddi bir direnişle karşılaşmadan doğrudan Tikrit'e kadar ilerleyebilecek kadar güçlü görmeye başladı.

Şimdi, tarihin en büyük ironilerinden birinde, Amerika Birleşik Devletleri, ilk işgalden on

*Jerome Roos Avrupa Üniversite Enstitüsü'nde Uluslararası Ekonomi Politik

araştırmacısı ve ROAR Dergisi kurucu editörüdür. Bu makale TeleSUR English için yazmış olduğu haftalık köşe yazısının bir parçasıdır.

Haydi Rojava ile Dayanışmaya !

M. Kızıl

IŞİD'in Kobani'ye saldırısına karşı, savaşımlara destek ve dayanışma için Mersin ve diğer illerden giden yüzlerce kişiyle birlikte 17.07.2014 Perşembe gecesini beş otobüsle Mersin'den Urfa'ya hareket ettik. Bulduğumuz otobüsteki insanların çoğunu tanıımıyordum. Ancak nereye ve ne amaçla gittiğimizi bildiğimden, kaynaşmakta zorluk çekmedik. Yolculuk esnasında yapılan sohbetlerde genel olarak düşünsel ortaklıklarımız olduğu gerçeğini doğal olarak farkettilim. Ancak yaşamın içinde ve saldırı karşısında insanların bu düşüncelerini ne kadar içselleştirdiklerini, ya da içselleştiremediklerini de gördüm. Neydi bu genel olarak değerlendirdiğim düşünceler? Orta-Doğu ve Mezopotamya'da birbirimizin kültürüne, değerlerine sahip çıkmak ve yıllardır yok sayılan kadim bir halkın var olma mücadelesine katkı için oradaydık. Rojava Orta-Doğu Halklarının birliğinin birinci basamağı olması nedeniyle önem taşımaktadır. Türkiye, Kürdistan ve Orta-Doğu işçi sınıfı ve halklarının umudunun ayakta kalması adına Rojava Devrimine destek verdik.

Otobüsler durdu. Özel araçlarıyla gelenler de vardı. Türkiye'de çöl de varmış! Ama oranın halkı yer yer çöle hayat vermiş. Fıstık ağaçları ve dolmalık biberler yetiştirmeyi bilmişler. Yaklaşık üç kilometrelik mesafeyi kortej olarak sloganlar eşliğinde yürüdük. Orada oluşumuzun bölge halkına ve direnenlere verdiği moral gücün yoğunluğu elle tutulacak gibiydi. Mersin'den giden grubun içindeki Söz ve Eylem okurları olarak görev üstlendik. Müdahale-

lerde 50 dolayında direnişçi yaralandı. Sağlıkçı olarak görev yapan yoldaşımız olanaksızlıklar içinde yaralıları tedavi ederken ve yaraları dikerken, elinde sadece iğne ve iplik vardı. Daha sonra gelen ambulans ve tıbbi malzemelerle yoldaşımız direnişçileri tedavi ettiği gibi, orada bulunduğumuz kısa süre içinde olabildiği kadar yöre halkına da sağlık hizmeti sundu. Bana gelince daha ilk aşamada tanıştığım direnişçiler hemen görev alıp alamayacağımı sordular. Neden gitmiştik ki zaten? Direnişe destek için, Rojava'yı selamlamak için oradaydık. Ve bunlar ancak bulunduğun alanda görev almakla anlam kazanırdı. Tabii ki görev üstlendim. Merkezi koordinasyonda da görev aldım. O gece daha çok bölge halkı ve direnişçilerle tanışma ve kaynaşmayla geçti. Ancak söylemek durumundayım. İlk yaptığım iş kendime bölgeyi tanıyan ve Kürt dilini konuşan birini bulmaktı. Buldum. 14 yaşında Diyar'dı adı. Kısa sürede Diyar'la kaynaştık. Ve Diyar'ın zekası ve çalışkanlığı sayesinde bölgenin etkili kişileriyle tanışma fırsatı buldum. Ne aldığımız görevleri abarttık, ne de görev bekledik. Yapmamız gerekeni ortaklaştı-
rarak yaptık.

Kürt olmamamız ve buna rağmen Kürt Halkına karşı duyarlı olmamız şaşkınlıkla birlikte komünistlere saygıyı yeniden yarattı. Komünizmin hala yaşadığını gördüler.

Bulduğumuz yerin adı Ziyaret Köyüdür. Kürtçe Zeri olarak anılıyor. Bu yer Eşmeler sınırına sıfır noktasıydı. Hemen batıda Kargamış Barajı var. Barajın karşısında çadır kent

kurulmuş. 24 saat ışıkların sönmediği bu yerde IŞİD'e militan yetiştirildiği söyleniyor. Bölgenin adı Cerebus. Bölgenin güneyi tamamen mayınlanmış durumda. Mayınların hemen sonrası Suriye sınırı ve IŞİD'e karşı direnişin en önemli mevziisi Kobani.

Aklımda o kadar soru vardı ki. Ama daha önem kazanan sorular çocukların ve yaşlıların can güvenliğinin nasıl sağlanacağıydı. Ya göremediğim bir önlem vardı, ya da düşünülmemişti. Ama düşünülmediğini düşünmek istemiyorum. Birinci gün yukarıda da anlattığım gibi daha çok tanışma ve bölgeyi tanıma çalışmalarımız varken, ikinci gün nöbet görevim olmamasına rağmen nöbetçi arkadaşlara yardım ediyordum. Gece sabaha karşı zifiri karanlıkta bir hareketlilik gördüm. Nöbet sorumlusu arkadaşları uyardım. O arkadaş gelecekler var diyerek beklenen destekçilerin gelmiş olabileceklerini söyleyerek gülümsedi. Ama gelenler yaklaştıkça askeri düzende geldiklerini farkettiler. Tekrar uyarımı yaptım. Görevli arkadaş daha dikkatli bakınca gelenlerin beklenenler olmadığının ayırımına vardı. Gerekli uyarı yapıldı ve hemen bir savunma hattı oluşturuldu. Ancak geride durması gerekenleri de yönlendirdik. Saldırı başladı. Gelenler gaz bombası atmaya başladılar. Ancak Gezi direnişinde insanın nefes almasını engelleyen gaza rahmet okutacak bir gazdı atılan.. Saldırı zorlukla da olsa püskürtüldü. Direnişimiz geri çekilmeyle ve hatta dağılmayla sonuçlanabilirdi. Tam o anda Kürt anneler devreye girdi. Tankların ve Tomaların üstüne yürüyorlar ve bir yandan da "Vere" "Vere" "Vere" diye haykırıyorlardı. Kendi dilinde "Gel-Gelin" olan bu sesleniş direnişin simgesi oldu. Zılgıtlar eşliğinde süren direniş karşısında saldırganlar geri çekilmek zorunda kaldılar. Geride toplanamadığımız kullanılmış- kullanılmamış gaz bombaları, ses bombaları da olmasına rağmen 1500 adet gaz ve ses bombası kovanı toplandı. Kullanılan bombaların son kullanma tarihi bile vardı. Anlaşıyor ki bombalarla aslında Rojava Devriminin yıldönümü olan 19 Temmuz ken-dilerince selamlamak istemişler.

Sonraki saldırıda daha donanımlı ve kalabalık geldiler. Sayısız gözaltılar ve yaralanmalar vardı. Gaz bombaları yetmemiş olacak ki, plastik ve gerçek mermilerde kullanıldı. Onlarca yaralının yarasını yukarıda da anlattığım gibi sağlıkçı yoldaşımız olanaksızlıklar içinde sadece iğne ve bildiğimiz iplikle dikti. Saldıran asker ve polisin yanında sivil giyimli ve uzun sakallı kişiler de vardı. Yaklaşık beş kilometre boyunca direnerek geri çekilmek zorunda kaldık. Geri çekilirken yaralılarımızı, yaşlı ve çocukları yanımızda götürdük. Her geçtiğimiz köyün girişinde mutlaka bir isyan ateşi yaktık. Her tepe, her yükselti bir direniş alanı olmuştu. Geri çekilirken geçtiğimiz köyler şunlardı: Babahat, Tıbıl, Mezra vs. Tıbıl köprüsüne kadar yoğun müdahale devam etti. Birinci gün saldırı öncesi görüşmeleri yürüten Milletvekili Nursel Aydoğan (Diyarbakır Milletvekili) özel timciler tarafından saldırıya uğradı. Kalkanlarla itekleyerek yere düşürdüler ve linç etmek istediler. Ancak sanırım sonrasında gelişecek olayları göğüsleyemeyeceklerini düşünen yetkili kişiler tarafından özel timciler engellenerek Nursel Aydoğan'ın ayağa kalkmasına ve geri çekilmesine olanak sağlandı. İkinci saldırı sonrası direnişçilerin kaldığı çadırlar yakılıp yıkıldı, araçlar pert edildi. Bölgedeki durumu izlemeye gelen basın emekçilerinin araçları ve teknik ekipmanları ve hatta cep telefonları ve özel eşyaları yağmalandı.

Saldırı sonrası devletin isteğinin aksine Suroç'tan Rojava Devrimine destek amacıyla binlerce insan sınırı geçip PYD ye katıldı.

1. Konferansta selamladığımız Rojava Devriminin 3. yılında komünistler az sayıda da olsalar Enternasyonalist dayanışma görevlerini yerine getirdiler.

Başta Türkiye, Kürdistan ve Orta-doğu işçi sınıfı ve halklarının kardeşleşme bağlarını güçlendirmeye çaba gösteren hareketimiz diyor ki:

Halklar Arası Savaşa ve Sınıflar Arası Barışa bir kez daha hayır.

Protokol Camii

Selim Karasu

Tarım Meslek Lisesi, özellikle bölgemize olmak üzere ülkenin çeşitli yerlerine tarımın daha iyi yapılması için elemanlar yetiştirmiş bir okuldur. Çok görkemli yıllarını bizim yaşımızda olanlar bilir. Sınavla giriyorsunuz, okulu bitirince hemen iş buluyorsunuz. Tarımın günün koşulla-

katkı sağlıyordunuz.. Bu yanıyla böyle....

Diğer yanıyla da, okul, eski Eğitim fakültesi; şimdiki, OMÜ İlkadım Kampüsü'nü geçip, Bafra istikametine doğru giderken, Ankara kavşağını geçince 40-50 metre ilerde, yolun sağındadır. Veterinerliğin karşısında, küçük bir koruluğu anımsatan ağaçlar içerisinde,

rına uygun yapılması için, bilgi birikimlerinizi gittiğiniz yerde paylaşıyor, hem kendiniz yaşamınızı sürdürürken, yaşamsal kaynak olan, tarım ürünlerinin daha çağdaş üretilmesine

denize sıfır bir alandadır.. Etrafında yerleşim yeri olmayan bir alandır burası...Böyle ballandıra ballandıra anlatırsak elbette birilerinin ağzının suyu akar..

Besbelli birileri böyle ballandıra ballandıra

anlatmış olacak ki, haşmetpenah büyüklerimiz düşünüp taşınmışlar, bir karara varmışlar. Nasılsa ülkede tarım diye bir sorun kalmadı, çünkü tarım kalmadı...Burayı protokol camii yapalım da devlet erkanı burada namazlarını ifa etsinler...Öyle bir namaz sırasında Samsun-Sinop yolu kapanırmış kimin umurunda.. Olmazsa başka Sinop yolu yaparız demişler.. Bu da bana aklıevvel, dindarlarımızı aldatmak için gibi geliyor, arkasında, büyük bir AVM söylentisi var ya neyse..

Bu konuyu bir kaç yönüyle ele alalım.. Öncelikle son yıllarda moda olan protokol camii işi.. Hani İslamiyet te ruhban yoktu? Hani Müslümanlar fakiriyle zenginiyle, yöneteniyle, yönetileniyle, aynı safları paylaşırdı? Hani Müslümanlar camilerinde tamamen eşitleniyorlardı? Ben bu durumda asıl meseleyi kendine Müslümanım diyenlere bırakıyorum. Acaba kandırılmış ve aşağılanmış hissetmiyorlar mı? Mabetlerini bile bir kaç sınıfa ayırdıklarına ne derler acaba.? Buraya gelip namaz kılmak için aracınız olmalı, başka türlü olmaz. Belki de ilerde araç modeli bile sorarlar bilginiz olsun...

Diğer yanıyla, çoğunu belki de şu anda yaşamını yitirmiş olan öğrencilerin bize dikip bıraktıkları ağaçları yok etmeye ne hakkınız var demek çok mu acımasız olur? Kim bilir diken öğrencilerin anısından çok, gölgesinde gezinenlerin anısı vardır. Ya bu yıl son mezunlarını vereceklerin anılarına ne dersiniz? Belki de onun için kazan kaldırmışlardır, okul aile birlikleriyle birlikte..Olamaz mı?. Belki de onun için okullarını vermemek için nöbet tutup direniyorlardır.

Bu eylemleriyle Samsun halkını yanına alan direnişçiler, çeşitli eylemlere öncülük ediyorlar. Yürüyüşler, basın açıklamaları, işgaller gibi. Öğrenci ve ailelerin yaptığı işgali kırmak için, çevik kuvvet devreye girip işgali kırıp, kendileri okulu işgal ettiler. Öğrenciler

ve aileleri ise, demokrasi güçlerinin yardımıyla okul girişinde nöbet eylemine başladılar... Kararı kaldırmak için, açılan dava sonuçlanana dek oldu bitti olmasın diye..

Okuldaki polis işgaline tepki olarak dün akşam amfi tiyatrodan başlayıp, okul önüne kadar süren yığinsal katılımlı bir yürüyüş yapıldı. Okulun önündeki zincir sırasında işgalci polisler “Biz Çocuklarımıza Onurlu Bir Gelecek Bırakacağız; Ya Siz” sloganları atıldı.

Sonunda tertipleyenlerin eylemi sonlandırmasıyla, eylem sona erip,nöbet sürdürüldü. Oradan bir halk otobüsüyle ayrılırken aynı araca iki tanede polis bindi. Şoför polisler kalabalığın nedenini sorunca,cami yapımına karşı, eylem vardı diye yanıt verdiler. Ben ona yanlış söylüyorsun, camiye değil, okul yıkımını, protokol cami yapımını ve ağaçların yok edilmesini protesto ediyoruz, protokol cami diye bir şeye hepiniz karşı olmalısınız deyince,başta polisler olmak üzere herkes “sorma ya..her şeyin cılkını çıkardılar, camilerimizi bile bölüyorlar “ diyerek tartışma başladı. Polislerden biri” cuma namazında caminin neresinde kimin oturacağı belli artık, adam çıkıp ben her cuma burada kılıyorum, müsaade eder misin diyebiliyor artık” diyerek dert yandı.” Öyleyse sizde karşı çıkın, saldırın deselerdi, şu anda bu eylemden dolayı benim kafamı gözümü dağıtmış olacaktınız” deyince..” Ekmek parası” deyip geçiştirdi.. Ne ekmek parasıymış be arkadaş.. Uyuşturucu satarlar, ekmek parası; adam öldürürler ekmek parası; insan satarlar ekmek parası; madende dayıbaşı olurlar, ekmek parası; rüşvet alırlar, ekmek parası...Ne ekmekmiş yahu.. Sahi bu kadar kirli mi bizim ekmegimiz?. İnsanın ekmek yiyesi gelmiyor artık. Temiz ekmek ise ulaşılır cinsten değil.

Öyleyse haydin temiz ekmek, temiz siyaset, temiz çevre için dayanışmaya..

Süleyman Saral

Süleyman Saral 1958 yılında Trabzon'un Sürmene ilçesinde doğdu. Yoksul bir ailenin ortanca çocuğuydu. İlk, orta ve lise öğrenimini Sürmene'de tamamladı. Devrimci mücadeleye lise yıllarında başladı. Merkezi İstanbul'da olan Doğu Karadeniz Kültür ve Dayanışma Derneği'nin Sürmene şubesine üye oldu. Kendisi gibi lise li yoldaşları ve ağabeyleriyle birlikte faşistleri Zarha'ya (Sürmene'nin bir semti) sokmadı. 1976 yılında üniversite sınavını kazanarak Gazi Üniversitesi'ne kaydoldu. Devrimci mücadelenin yükseldiği ve sertleştiği bu yıllarda mücadelesini İGD saflarında sürdürdü. Üniversiteden mezun olduktan sonra Sürmene'ye döndü.

1978 Yılında TKP'ye üye oldu. 12 Eylül sonrasında TKP'deki likidasyonu erken fark edenlerden biri oldu ve buna karşı mücadele etti.

12 Eylülün ağır koşullarında Komünist hareketin yeniden inşası için yürütülen mücadelede yer aldı. Çeşitli nedenlerle kesintili olarak süren bu mücadeleler sürecinde aktif devrimci faaliyetten geri düştü. Ama o sende le se de hiçbir zaman komünizm ülküsüne yüz çevirmedi, Komünist Harekette maddi ve moral desteğini sürdürdü. Anısı sınıf mücadelesinde yaşayacak!